

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 1034

DE BENDE VAN SCHOPPEN TIEN.

20 cent

De man met de vuurroode sweater spoorde zijn paard tot bloedens toe.....

NIEUWE SERIE

De bende van Schoppen Tien.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

NOORDWAARTS.

Vroeg in de morgen van een prachtige herfst-dag, trok een kleine troep ruiters, vergezeld van een paar pakpaarden in Noordelijke richting langs den Westelijken oever van de Grootte Slavenrivier, dus in de richting van het Rendier- of Caroboo Gebergte.

Er zijn hier in de buurt een of twee ternauwernood bruikbare wegen, die, met veel goeden wil en geduld en voorts een zeer sterke wagen aan den kant van den bestuurder door auto's kunnen worden bereden — maar juist niet in de richting van het gebergte, dat op vele plaatsen een hoogte van tweeduizend meter en zelfs nog meer bereikt, en waarin de passen weinig talrijk en in elk geval voor auto's volkomen onbegaanbaar zijn.

De reiziger is hier dus aangewezen op het paard als beweegkracht, en een paar dagreizen verder Noordelijk is dit dier reeds van zooveel waarde voor den mensch geworden, dat men den diefstal ervan als een halsmisdadigheid beschouwt, en dan ook overbiddelijk met den dood bestraft. Want het gemis van een paard

kan in deze eenzame streken, met zijn woestijnen van dor gras die uren en zelfs dagen gaans breed zijn, onherroepelijk den dood betekenen.

De troep telde vijf mannen en een vrouw, jong nog, korenblond en met groote blauwe oogen.

Vier van de mannen waren krachtig en flink gebouwd — en des te zonderlinger stak daarbij de vijfde af, een klein, dik kereltje met een bleek gezicht en een doek stijf om het hoofd gewonden, waaruit men zou kunnen opmaken, dat hij ernstig gewond was geweest.

Hij zat op een van de kleinste paarden, en men had hem zelfs een gewoon Engelsch zadel gegeven en toch had hij nog moeite genoeg, met zijn korte beentjes zoover te reiken, dat hij zijn rijdier behoorlijk in bedwang kon houden.

Bij den troep liepen twee pakpaarden mee, zonder te moeten worden vastgehouden en beladen met tenten, dekens, kookgerei, graafgereedschap zooals spaden en houweelen, en onontbeerlijke levensmiddelen — zakken rijst,

boonen, bliken gedroogd vleesch. Maar die laatsten waren in de minderheid, en als men de uitstekende geweren zag, die in de zadelholsters staken, dan begreep men dat ook volkomen.

Die lieden zagen er we uit, alsof zij zeer wel in staat waren, voor versch wildbraad te zorgen, iederen dag.

Menschen zag men maar heel weinig, en die men zag trokken allen in dezelfde richting — Noordwaarts. Sommige waren bereden, anderen zaten in door paarden getrokken karren — zeer velen gingen te voet, en telkens als er zulk een troepje of een enkeling zwoegend in de brandende herfstzon voorbijtrok, keken de ruiters elkander zwijgend en veelbetekenend aan — zij wisten maar al te goed dat er van die voetgangers slechts een betrekkelijk klein percentage zou terugkeeren, arm en berooid, ziek en uitgeput, teleurgesteld in hun schoonste verwachtingen.

Want al die lieden gingen uit naar goud, het goud, dat wenkte in het Noorden, aan de oevers van het Grootte Slavenmeer, zooals de berichten nu reeds sedert eenige maanden luidden.

Een van de mannen reed een weinig vooruit, op het grootste en het sterkste paard en dat mocht hij ook wel hebben, want hij was een waren reus.

Naast het ruitertroepje liep of draafde een groote wolfshond, een kruising van een Australische Kelpi en een Samojeedschen trekhond, rustig en hoog op de beenen, en met een allesbehavende gerustellend en vriendelijk uiterlijk.

Die reizigers waren John Raffles en zijn beide metgezellen Charles Brand en James Henderson, die nu voor geruimen tijd zijn eigenlijke taak als chauffeur had moeten neerleggen.

De grootste der beide andere mannen was Dave Birkhead. De vrouw was zijn zuster Elsie, en tenslotte luide de naam van het kleine dikkertje Mutt Jefferson.

De hond heette Foundling, en dat was een heel toepasselijke naam, want Raffles en zijn vrienden hadden de hond onder zeer tragische omstandigheden gevonden.

Die twee groepjes hadden op een zeer opzienbarende wijze met elkander kennis gemaakt in het plaatsje Chipewyan, aan den Noordwesteijken uithoek van het Athabaska meer gelegen.

Zij hadden dit plaatsje drie dagen tevoren verlaten, des nachts in de tenten gekampeerd, gejaagd als het noodig was, en niet zoo heel veel gesproken — het mag zonderling schijnen, maar de natuur zeive daar in het hooge Noorden, woest en dreigend, noodt niet tot uitbundige

breedsprakigheid.

Zoo was het nu zeker wel een uur geleden sedert iemand wat gezegd had, toen de lange, magere maar gespierde Dave als een antwoord op zijn eigen onuitgesproken gedachte zei :

— Als dit de aanhef was, dan bescherme de Hemel ons voor het vervolg. Geloof gij, Graaf Palmhurst, dat wij nogmaals de kans loopen op een ontmoeting met een bende als die van wijlen Tom Brace, alias Hike ? een ontmoeting, waaraan mijn arme Mutt misschien zijn heele leven een herinnering zal dragen in den vorm van een deuk in zijn hoofd, terwijl zijn uiterlijk schoon toch al zoo weinig kon velen ?

— Ik hoop natuurlijk het tegendeel, Dave — maar ik vrees dat de beproevingen van jou, je zuster en Mutt wel niet zoo spoedig ten einde zullen zijn. En eigenlijk kan het ook niet anders. Het goud heeft niet alleen de krachtige mannen getrokken van een goede inborst, en die wanhopig zijn geworden door gebrek aan werk, of door den nood, waarin zij vrouw en kinderen zagen ten onder gaan, maar ook ontelbare schurken, fortuinzoekers, schelmen van de ergste soort, die azen op den afval als ware roofvogels en hyena's die zij zijn. Zij trekken op met den stroom van goudzoekers, zooals de legerboeven in vroegere tijden de strijders volgden, om hun voordeel te doen met de elende van anderen.

Dave dacht even na en hernam :

— Het is een groot geluk voor mijn zuster en voor ons beiden dat wij U ontmoet hebben, anders zat ik nog altijd in de gevangenis, beschuldigd van een moord, een moord om geld, die door een ander bedreven was.

— Wij hadden afgesproken, Dave, dat je dat onderwerp niet meer ter sprake zou brengen, viel Raffles hem in de rede. Wij hebben niets anders gedaan, mijn vrienden en ik, dan wat ieder ander man met eenig begrip van fatsoen en van plicht onder deze omstandigheden zou hebben gedaan. Die schurk van een Tom Brace en zijn mooie vriendin hadden jou sluw weten te betichten van een misdaad, die zij zeiven hadden bedreven, en ik was maar al te blij, dat ik in staat was, hun verraad aan de kaak te stellen.

— Die ongelukkige is een vreeselijken dood gestorven ! zeide Elsie op zachten toon en huiverend en haar bliken gingen met iets van afschuw naar den hond, die daar nu zoo vroolijk in het hooge gras rondsprong, nu en dan happen naar de dikke vliegen, en die toch pas weinige dagen tevoren een mensch het leven had benomen.

— Dat konden wij helaas niet meer vermoeden, Miss Elsie, zeide Raffles ernstig en de hond werd slechts gedreven door zijn instinct en nam op een vreeselijke wijze wraak op den man, die zijn geliefden meester op zulk een lage, verraderlijke manier gedood had. Als ik het had kunnen voorzien, ik zweer dat ik den hond nooit zou hebben meegenomen, van de plek, waar ik zijn vermoorde meester vond en Foundling zelf met een doorschoten poot, al was die Tom Brace stellig een gewetenlooze moordenaar, die den strop dubbel en dwars verdiend had.

— En ik keur het goed wat Foundling deed, riep de kleine man plotseling heftig uit, zich zoo onbesuisd omwendend op zijn paard, dat hij er bijna afgebuïteld was. En ik keur het goed om de volgende redenen, die afdoende zijn, of mijn naam is geen Mutt Jefferson. Ten eerste heeft hij mij bijna de hersens ingeslagen, Elsie, toen hij kwam om jou te rooven, ten tweede had hij een man vermoord om hem te bestelen, en ten derde stond hij aan het hoofd van een bende bandieten, zoo erg als er maar ooit een bestaan heeft in Amerika, en dat wil heel wat zeggen. En iedere rechter zou hem al hebben laten opknoopen, al, was het alleen maar omdat hij de aanvoerder was van de Bende van Schoppen Tien!

— En zijn mooie vriendin staat nu aan het hoofd van dezelfde bende — zij heeft de affaire overgenomen! zei Henderson verontwaardigd. Het is jammer dat de heele troep een week geleden niet in de pan is gehakt, daar in Chipewyan!

— Dat is nu eenmaal niet gebeurd, James, de bende zal, nu wel ergens in de buurt rondzwerven, en daarin moet men zich nu eenmaal schikken. En zij zal wel niet de eenige zijn, vrees ik.

— Niet de eenige, maar zeker de gevaarlijkste, omdat ze door een vrouw wordt aangevoerd! riep Henderson uit.

— En een vrouw die vol wraakzucht is, als een mocassin met vergift! riep Mutt uit. Ik wilde dat wij veilig en wel op de plek van onze bestemming waren — maar het allerhefste zou ik rechtsomkeert maken — als dat van zekere zijde niet werd tegengewerkt.

— Ik houd je niet tegen, Mutt! zeide Dave, op zijn norsche, stuursche wijze. Ik ben geen dwingeland. Je bent vrijwillig meegegaan, je kunt vrijwillig teruggekeeren. Maar Elsie en ik zijn nu eenmaal vastbesloten om ons fortuin

daar te zoeken.

De kleine man met zijn potsierlijk verband, dat op een slaapmuts en tevens op een tulband geleek, keek als om hulpe smeekend naar Elsie, die hem glimlachend toeknikte en barstte toen uit:

— Je weet drommels goed, dat het mij onmogelijk zou zijn om terug te gaan! Daarvoor zijn vier redenen! Ten eerste wil ik ook geld hebben, ten tweede — ten tweede —

— Ten tweede, derde en vierde kun je niet buiten Elsie, zeide de broeder van deze jongedame grof, en het gevolg was bijna noodlottig geweest, want de kleine Mutt trok in zijn verlegenheid en woede met een hoofd zoo rood als een pioenroos, zoo hard aan de teugels van zijn paard, dat het verschrikte en verontwaardigde dier op de achterpooten ging staan en hem bijna had afgeworpen als hij niet haastig zijn beide korte armpjes om de hals van het dier had geslagen.

Elsie keek haar broeder bestraffend aan, en Raffles redde den toestand, door op zijn ernstige, rustige wijze op te merken:

— Wij allen zouden Miss Elsie nu niet gaarne meer missen. Zij is altijd vroolijk en opgewekt, en...

— En zij kookt zoo verduiveld lekker, viel Henderson in.

Er volgde een algemeen gelach, maar Mutt was nog boos, en wierp den reus een woedenden blik toe.

Brand keek den kleinen man van terzijde aan. Het was grappig en het was droevig tegelijk, de liefde op te merken, welke de kleine dikkerd het mooie meisje toedroeg, de zuster van zijn vriend, die hij had willen volgen op dezen bezwaarlijken tocht, welke zoo weinig voor hem geschikt was.

Vruchteloos trachtte de kleine man die liefde te bemantelen, die voor iedereen even duidelijk was, alsof hij ze huid van de daken had geschreeuwd.

De aanhankelijkheid waarmede Mutt zijn aangebedene overal volgde was bijna roerend om te zien, te meer daar de kleine man zelf het volmaakt nuttelooze van deze stille hulde, niet scheen in te zien.

Elsie mocht hem heel graag lieden — en men weet, dat er geen grooter vijand van de liefde bestaat dan dit.

Maar die kleine man zou gaarne tienvoud den dood voor haar hebben ondergaan, als hij daar een glimlach mee had kunnen winnen! Hij verdroeg de vermoedens van de reis, de

ruwe spot van onbeschaamde vreemdelingen, die groot waren en sterk, hij verdroeg alles, als hij maar in haar nabijheid mocht zijn. En daarom verduurde hij ook de pijn van de wonde aan zijn hoofd, met een gevoel van gelukkige trotsch want die wonde was hem om harentwille toegebracht, toen hij haar trachtte te beschermen tegen de begeerige klauwen van Tom Brace den bende'leider!

Om de gulle waarheid te zeggen had onze Mutt, hoezeer hij ook wilde toegeven dat Dave zijn vrijheid zijdelings aan Graaf Palmhurst te danken had, niet bepaald met geestdrift het voorstel aanvaard het overige van de reis zoover mogelijk in elkanders gezelschap af te leggen, met het oog op de gevaren die konden dreigen.

Hij wist maar al te goed dat zijn kansen bij Elsie Birkhead zwak stonden, zeer zwak — maar zij zouden geen dollarcent meer waard zijn in de schaduw van dien adellijken Engelschman, met zijn fijnbesneden, hooghartig koel gelaat, met die dwingende, staalgrijze oogen, die iemand tot in den bodem van zijn ziel scheen te kunnen lezen!

Die vriend van hem, mijnheer Brand, zag er ook lang niet onanap uit, en dan was er nog die geweldenaar met zijn bulderende lach, met zijn blikkerende tanden, met zijn verschrikkelijke kracht, die eens op een avond op de kampeerplaats louter uit scherts, zijn, Mutt's poney met Mutt erboven op, van den grond had gelicht!

Het was maar al te waar — de worm der jalouzie knaagde aan het hart van den kleinen Mutt, die de ontzaglijke bezwaren van deze reis alleen had kunnen dulden, in het vooruitzicht veel alleen te kunnen zijn met het voorwerp zijner hopelooze liefde.

En toch wist hij maar al te goed dat er op het gedrag van den koel-hoffelijken Brit volstrekt niets viel aan te merken. Hij sprak tot Elsie alsof zij een hooge dame was, in plaats van een eenvoudig meisje, dat het nooit verder dan tot leerling-verpleegster aan het eenige ziekenhuis van Vermillion had gebracht, waar het drietal zooveel jaren, van kindsbeen af, rustig en betrekkelijk zorgeloos had geleefd, totdat de nood der tijden zich deed gelden, en het eene ontslag op het andere volgde.

De secretaris leek een beetje gevaarlijker te zijn. Die hield wel eens den stijgbeugel voor haar, hij vertelde haar anecdotes, waarom zij moest lachen, en op een avond had hij de onbeschaamdheid zelfs zoo ver gedreven, haar het recept van een goede, nieuwerwetsche omele

mede te deelen. En het ergste was dat het recept was aanvaard, het was bijna even erg als een ruiker, vond de arme Mutt.

Voor den geweldenaar echter scheen Elsie ternauwernood te bestaan. Gelukkig — die scheen een vrouwenhater te zijn!

Eenmaal had hij het meisje schertsenderwijze een duw in de zijde gegeven, die haar voor vijf minuten den adem benam, maar verder was hij nooit gegaan, misschien wel omdat de graaf hem na die familiariteit een blik had toegeworpen, die hem als het ware ineen scheen te doen krimpen.

Het was een vreemde toestand. Mutt zelf maakte zich niet de minste illusies, en toch stak de angel der jalouzie hem, wanneer Elsie tegen een anderen man lachte, in haar onschuldige opgewektheid, wanneer zij op een anderen man den blik van haar groote blauwe oogen vestigde.

Dan dacht hij er maar aan, dat het meisje hem zoo liefderijk verzorgd had, het verband telkens had vernieuwd, de wonde had behandeld, vier dagen achtereen, voor zij tenslotte wegtrokken, en desnachts verkwikte het hem als hij gedroomd had, hoe hij den strijd aanbond tegen een dozijn bandieten tegelijk, die met mitrailleurs en kanonnen op hem schoten, zonder dat het hem deerde, want in zijn dromen was hij als een lichtende, rijzige Gabriël, met het vlammeende zwaard, schoon als een engel der wreake, de goede, kleine Mutt!

Het rijden op een paard had zijn bezwaren, Mutt verdroeg ze met heldenmoed met inbegrip van de pijnlijke blaren. Het omgaan met een zwaar geweer, leverde onderscheidene moeilijkheden op, die hij met mannenmoed trachtte te overwinnen, ook al was een vuurwapen voor hem nog altijd een put vol duistere geheimen, die hij nog altijd niet vermocht op te lossen.

Bij het opzetten van een tent moest hij zich op de teenen uitrekken, hetgeen hij zoo goed mogelijk trachtte te verbloemen, en zijn eenige gaven bestonden eigenlijk hieruit dat hij niet te evenaren was in het zetten van thee, en het roeren in een dampende soepketel.

Ook blonk hij uit in het schoonhouden van het aluminium vaatwerk maar vooral de inrichting van Elsie's tent had zijn bijzondere liefde en niemand anders mocht het grondzeil spreiden, en de dikke paardendeken goed tochtvrij daarover heen leggen, het luchtkussen oplazen, dat hij met alle geweld had willen medenemen voor haar, of het kaarslantarentje aansteken.

De kleine Mutt verbeeldde zich in vollen ernst, dat er van dat alles niets terecht zou komen als hij het niet deed — in die overtuiging was hij gelukkig, want hij was met heel weinig tevreden, de kleine Mutt Jefferson.

Zoo was de kleine troep dan Noordwaarts voortgetrokken, drie dagen achtereen, steeds noordwaarts, steeds de gele wateren van de Groote Slavenrivier in het oog houdend, kampeerend in de luwte van een hoogen heuvel, en nu waren in den loop van dien morgen de uitloopers bereikt van het Cariboo-Gebergte, dat men dwars zou moeten overtrekken, om het einddoel te kunnen bereiken — de goudhoudende velden daar ergens aan een der noordoostelijke uithoeken van het Groote Slavenmeer — een oppervlakte van ongeveer drie maal zoo groot als geheel Nederland.

Tegen het midden van den dag nam de hitte aanzienlijk toe, de zon brandde aan een wolkenlooze hemel, en daar er niet de minste reden bestond de paarden noodeloos te vermoeien, besloot Raffles in wien zelfs Dave stilzwijgend de natuurlijke leider scheen te zien een paar uren rust te houden.

Men kon beter in den namiddag verder trekken, als de zon schuin zou staan.

Men koos een plek bij een oud veer, dat niet meer gebruikt werd, en dat kenbaar was aan een vermolmd plankier.

Vlak daarbij stak nog de steven omhoog van een oude roeiboort. Een hut van ruwe planken, waar de veerman waarschijnlijk gewoond had, hing half uit elkander, en beschermde niet langer de resten van wat kookgerei en huisraad, zoo schamel, dat de armste stadsbewoner er

de neus voor zou hebben opgehaald.

Een dicht groepje dennenboomen leverden wat schaduw op en hier werden de paarden bijeen gedreven, en van de zware zadels ontdaan. En Henderson nam snel de zwaarwegende vracht van de pakpaarden af.

Mutt maakte zich van de waterketel meester, en zette thee — maar hij deed het op een vuur dat een ander voor hem moest aan'eggen.

De kleine troep at wat van de scheepsbeschuit een paar eieren, en bij wijze van dessert eenige rozijnen, toen Raffles langzaam de hand liet zakken, ze snel weer ophief boven de oogen bracht en over de grasvlakte tuurde in Zuidelijke richting.

Brand, die zich maar zelden vergiste in de beteekenis van de uitdrukking op Raffles gelaat en die ook de kracht van zijn blik kende, vroeg ongerust:

— Waar kijk je naar?

— Er nadert een kleine troep reizigers! gaf Raffles ten antwoord, en hij nam den kijker aan uit de hand van Henderson, die een vraag naar dat instrument niet eens had afgewacht, volgens zijn gewoonte.

Hij bracht het instrument voor de oogen, ging op zijn knieën liggen, tuurde nogmaals aandachtig, hurkte vlug weer neer, en zei rustig maar op een toon die den ernst van den toestand voldoende aangaf:

— Wij moeten op dit oogenblik twee dingen doen, vrienden — vechten of vluchten! De lieden die daar naderen, eenige mijlen van ons vandaan, zijn leden van de bende van Schoppen Tien, en de wraakzuchtige Mary rijdt aan hun hoofd!

BATCO DE WERELD COUPONS

**worden verpakt bij vele
internationale sigarettenmerken
van uitsluitend hooge kwaliteit.**

HOOFDSTUK II.

DE STRIJD.

Even was het stil en toen vroeg de even kalme stem van Dave :

— Het is midden op den dag, hoeveel zijn er?

— Ik tel er negen, de vrouw uitgezonderd !

— Dan kunnen we dus we zeggen twaalf man, hernam Dave, want dat Caronje telt wel voor drie volslagen bandieten ! Nu, als ik iets in het midden mag brengen, dan zou ik zeggen — de beenen nemen !

— En ik zou zeggen — vechten ! kraaide de kleine Mutt, vuurrood van woede en strijdlust en zwaaiend met zijn groot broodmes, waarvan de punt er gevaarlijk en dreigend genoeg uitzag.

Raffles had den toestand spoedig genoeg opgenomen. Hij begreep dat er geen vijf minuten meer konden verlopen, of de bandieten moesten ook hem hebben gezien, en dan zouden zij ook zeer spoedig binnen het bereik hunner verdragende geweren zijn.

Er was voorts een vrouw bij het gezelschap, en nog wel een meisje, dat steeds in een stad gewoond had, al was het dan maar een kleine.

Een meisje dat zeker nog nooit een geweer gehanteerd had.

Hij wierp een snellen blik op haar en zeide rustig :

— Het spijt mij dat ik het dessert moet schrappen, vrienden, maar wij zullen opbreken. Ik durf het niet op een gevecht te laten aankomen. Zij overtreffen ons in getalsterke, wij zijn maar met ons vijven ! Tegen ieder schot dat wij ossen kunnen zij er twee aivuren !

Maar Elsie had den blik opgevangen en de betekenis er van begrepen.

Zij was een beetje bleeker, maar volmaakt kalm toen zij zeide, opspringend en op Raffles toe loopend :

— Gij hebt U verteld, Graaf Palmhurst. Wij zijn met ons zessen. Gij denkt natuurlijk dat zoo'n stadsmeisje niet veel waard is, maar geef mij een revolver, en gij zult zien wat ik ermee weet te doen !

— En een geweer ? vroeg Raffles met een flauwe glimlach.

— Met een geweer — ben ik minder vertrouwd ! Ik kan er een afschieten, en dat is alles. Maar in onze meisjesclub heb ik de me-

daille gewonnen voor de meeste geraakte rozen. Als ge het dus goed vindt, zullen wij ons verdedigen. Ik ben niet bang, en dat hoop ik U te bewijzen.

— Dat wist ik wel ! schreeuwde Mutt, met zijn korte armen zwaaiend. Zij is een echte heldin, dat heb ik altijd gezegd. En wij hebben toch ook het voordeel van de boomen hier, die zij missen.

— En de rotsblokken aan de zijde van de rivier, merkte Brand op, die er bitter weinig voor gevoelde, voor de bandieten op de vlucht te slaan, ook al overtroffen zij hun eigen troepje tweemaal in getalsterkte.

— En als het te erg wordt kunnen wij naar den overkant van de rivier zwemmen, riep Henderson, met van woede bliksemende oogen.

Raffles zag wel in, dat het kleine gezelschap vastberaden was, en daar hij alleen maar terwille van het meisje had voorgesteld een gevecht te ontwijken, zeide hij, vug opspringend :

— Welnu dan, als gij het alien wilt, dan zullen wij de bandieten bevechten ! Maar bedenk wel, dat wij met een zeer sterke tegenstander te doen hebben.

— Ze kunnen ons hoogstens doodschieten, zeide Dave, zijn sterke schouders ophalend en met het flegmatische fatalisme, dat den meesten menschen daar in het hooge Noorden eigen is. Zullen wij er een rijdend gevecht van maken ?

— Het komt me beter voor om ons te verschansen. Ik geloof dat ik een heel gunstig punt zie, zeide Raffles. Daarginds op dien lagen heuveltop liggen eenige rotsblokken verspreid, die ons een goede dekking kunnen bieden. En aan den anderen kant van de helling kunnen wij de paarden in veiligheid brengen. Het is waar dat de bandieten dan gebruik kunnen maken van dit boschje om dekking te zoeken, maar wij zullen toch nog in het voordeel zijn. Opgestegen dus en snel daarheen.

— Nog een oogenblikje ! zeide Dave Birkhead de hand opheffend. Wij hebben nog wel een halve minuut over. Het is niet onmogelijk dat wij het onderspit delven, — het lijkt zelfs nogal waarschijnlijk ! Mij dunkt dat men onder

mannen dan wel volkomen oprecht mag zijn. Heet gij werkelijk Graaf Palmhurst, mijnheer?

De vraag kwam zoo onverwacht, dat Raffles er een oogenblik door overrompeld werd.

Maar toen zeide hij rustig, den reus recht in de oogen blikkend :

— Eigenlijk luidt mijn naam anders, vriend Dave, en toch zou ik er groote prijs op stellen, als jij je zuster en je vriend mij Graaf Palmhurst bleven noemen — tenzij dit niet meer noodig mocht zijn, omdat ik in het geheel geen naam meer behoef. Zeg mij alleen nog dit — waarom hebt gij kunnen denken dat dit niet mijn ware naam was ?

— Ik heb deze geweldenaar hier U eenmaal mylord hooren noemen !

— Maar de naam Palmhurst komt in mijn pas voor !

— Hebt gij zulk een ding ? vroeg Dave verrast. Nu, het doet er ook niet toe. Het is niet mijn gewoonte, in de geheimen der menschen door te dringen. Graaf Palmhurst dus. Te paard dan, want de tijd dringt.

In allerijl werden de pakpaarden weer beladen de rijdieren werden gezadeld, en een oogenblik later reed de kleine troep het boschje dennenboomen uit, en langs den et prairiegras begroeiden oever van de rivier naar den lagen heuvel, die Raffles had aangewezen.

Zij hadden nog geen vijftig meters afgelegd, of zij waren gezien.

Zij hoorden duidelijk het geschreeuw van de bandieten, en als dat nog niet genoeg ware geweest, zouden een paar in het wilde geloste schoten het hun wel duidelijk hebben gemaakt.

De afstand was echter nog veel te groot, en de kogels smoorden een honderdtal meter achter hen krachteloos in de aarde.

Hun paarden moesten echter bergopwaarts, daardoor verloren zij natuurlijk eenig terrein.

Toen zij bijna op den top waren konden zij duidelijk het onheilspellend brommend geluid van een paar voorbijsnorrende kogels hooren en maar juist bijtijds konden zij zich achter eenige hooge rotsblokken in veiligheid brengen.

Snel stegen zij af, en Henderson dreef onmiddellijk de paarden langs de tegenovergestelde helling van den heuvel tot op een veiligen afstand zoover voort, tot zij onzichtbaar waren geworden voor de lieden daarbeneden in de vlakke, en bond hen daar stevig aan de dunne stammen van een paar schrale dwergdennen vast.

Toen hij kruipend op zijn buik terugkeerde vond hij allen reeds tot actie bereid.

Een van de kleine munitiekisten was klaar-

gezet, en de zakken van alle mannen puilden uit van de patronen.

Men had Brand, die de beste schutter was, een uitstekende plaats gegeven, vanwaar hij de geheele vlakke tusschen de rivier en het dennenboschje, dat zij zooeven verlaten hadden, kon bestrijken.

Het was duidelijk dat de bandieten hen moesten hebben herkend, want zij kwamen aanstormen, gillend van woede en wraakzucht.

Raffles en de zijnen waren volmaakt kalm, en zonder zich te overhaasten, richtten zij hunne geweren, neerliggend achter de borstwering van graniet, zoodat alleen hun groote hoeden zichtbaar waren.

Het was de hoed van Brand die het eerst doorboord werd, en hij voelde den striemenden zweepslag van den kogel, die rakelings over zijn schedel ging, en een klein bosje haar uitrukte.

De pijn weerhield hem niet, zorgvuldig te mikken, en bijna tegelijkertijd met het kraken van zijn schot sloeg de voorste man daar beneden, wild met de armen in de lucht, gleeed uit den zadel en bleef roerloos liggen, op het dorre gras, terwijl zijn paard nog even rusteloos voortholde, toen uit zich zelf bleef staan, en daarop langzaam terugdraafde naar zij makkers.

— Dat is een ! telde Dave laconiek, en meteen schoot hij.

Zijn kogel trof een der andere bandieten aan den rechterschouler, want de man gaf zijn wapens prijs, liet zich met moeite uit den zadel glijden, deed strompelend een tiental schreden naar den zoom van het bosje, en viel daar neer.

— Dat is twee ! kreet de kleine Mutt, hij is wel niet dood, maar hij kan toch geen geweer meer vasthouden. Hoera, zij trekken al weer weg !

— Reken daar niet te spoedig op, vriend Mutt, zeide Raffles ernstig. Lieden van dat slag geven een wraakneming niet zoo spoedig op. Zij denken overigens dat ik veel geld en kostbaarheden bij mij heb ! Zij zullen alleen trachten een plek te bereiken, dat meer strategische voordeelen biedt.

De omstandigheden zouden Raffles spoedig in het gelijk steilen.

Zonder zich ook maar in het minst te bekommeren over de doode of om den zwaargewonden man, wendden zij den teugel en galoppeerden in ijende vaart naar het boschje, waarbinnen zij spoedig verdwenen waren.

Een half uur lang gebeurde er in het geheel niets.

De stilte rondom werd alleen verbroken door het gekrijsch van eenige groote roofvogels, hoog in de lucht en het eentonig gemurmel van de rivier, die in dit jaargetijde op haar smalst was maar spoedig op gevaarlijke wijze zou wassen door de dagenlang durende herfst-regens.

— Zouden zij het opgeven? vroeg Elsie onwillekeurig zacht sprekend.

— Wij zouden heel dom doen als wij daarop rekenden, antwoordde Raffles hoofdschuddend. Zij zijn stellig nog niet weggegaan en hebben iets in den zin.

En weer kreeg Raffles gelijk, want toen Henderson maar even het hoofd oplichtte, kraakte er uit de richting van het dennenboschje aanstonds een tweetal schoten en een kogel doorboorde het vilt van zijn breedgerande hoed.

— Je ziet wel, dat zij op hun hoede zijn, James, en ik zou je aanraden, wat voorzichtig te zijn met je hoofd!

— Ik zal er om denken mylord, dat ik er maar een heb, beloofde de reus, die zich gehaast had, zijn hoofd weer achter een rotsblok te verbergen.

Van de bandieten was intusschen niets te bespeuren. Waarschijnlijk hielden zij zich schuil in het boschje, ver genoeg, om door de boomen onzichtbaar te worden gemaakt.

Zelfs met behulp van den kijker en door een smalle spleet tusschen de rotsblokken tuënd, kon Raffles niets ontdekken.

Hij zag alleen maar den gewonden man, daar tusschen de eerste boomen, die zijn mouw had stukgescheurd en pogingen aanwendde, met behulp van die stukgescheurde mouw en alleen met zijn linkerhand de wonde te verbinden.

Die man daar moest zeer wel begrijpen, dat een goed schutter hem met een tweede schot gemakkelijk kon afmaken, en toch deed hij geen poging om zich in veiligheid te brengen. Misschien kon hij dat ook wel niet, misschien was hij wel niet in staat om zich te bewegen.

— Dat die ellendelingen hun makker aan zijn lot overlaten! bromde Henderson tusschen de tanden.

— Dat is zoo hun gebruik, vriend! zeide Dave, even de schouders ophalend. Bandieten zijn nergens bepaald menschlievend, maar hier in deze streek zijn het weinig beter dan beesten. Daarvoor zorgt de natuur wel, en het leven in de woesternij. Nog twee of drie dagreizen en gij zoudt u bevinden in een streek, waar het

maar twee maanden in het jaar werkelijk warm is — en nog een week trekken verder Noordwaarts — dan houden de boomen op! Dan groeit er niets meer, behalve wat dor gras, en wat dwergeiken. En als je daar moet leven, als je daar moet vechten tegen alles wat je omringt, tegen mensch, dier en tot zelfs tegen den bodem, waarover je gaat, dan wordt je inborst er niet zachter op! Als het dus voor hun eigen belang noodig is, zullen die kerels hun makker daar kalmpjes laten krepereen!

— Als we hem bij ons riepen? waagde Brand die het niet kon verdragen een medemensch als het ware onder zijn oogen te zien doodbloeden.

— Ik zou het maar niet probeeren, mijnheer zeide Dave stroef. Dan zouden zijn eigen vrienden hem neerschieten, terwijl hij zich naar boven sleepte al was het maar uit vrees dat hij in zijn stervensangst geheimen zou verklappen, kostbare geheimen!

— Em wat zouden die kerels wel voor kostbaars te verklappen kunnen hebben? riep Henderson op een toon van ongelooft.

— Daar zou je nog van kunnen opzien, vriend James! gaf Dave ten antwoord. Maar wat gebeurt er nu?

Aller oogen wendde zich naar de vlakte.

Ver in het Zuiden, en buiten het bereik zelfs van Brands kogels, ofschoon hij het beste Winchester geweer had, dat er onder de wapens te vinden was, zeven of acht honderd meter ver, trok een kleine groep ruiters op de rivier toe!

— Hooren die bij hen? riep de reus verwonderd uit. Wat zijn dat voor lieden?

Raffles had opnieuw zijn kijker voor het oog gebracht, en antwoordde na eenige oogenblikken:

— Ja, er trekken daar vijf van de bandieten op de rivier toe! Ik herken Black Mary! Zij draagt een mannenhemd met heel groote, blauwe ruiten! Ik herken ook het paard dat zij berijdt, wit, met donkerbruine platen!

Brand had den kijker gegrepen, taxeerde zoo nauwkeurig mogelijk den afstand, verstelde het vizier van zijn geweer, mikte met de grootste zorgvuldigheid en drukte af.

En zijn kogel trof doel! Een van de paarden ging op de achterbeenen staan, en wierp zijn berijder af, waarop het neerstortte.

Zonder tijd te verliezen, trok de man zijn geweer uit den holster, slingerde het over den rug, en sprong achter een zijner kameraden, zoodat diens paard nu twee mannen te dragen kreeg.

Het volgende oogenblik hadden zij een doorwaadbare plaats bereikt, voor Brand opnieuw kon vuren, en toen onttrok een huizenhoog rotsblok hen voorloopig aan het oog.

Zwijgend keek het kleine troepje toe.

Nog een minuut of tien, en toen hadden de schelmen veilig de overzijde van de rivier bereikt, zoo volkomen buiten schot, dat zelfs de scherpshutter Brand zich niet de moeite gaf, een kogel aan hen te verspillen.

— Blazen die nu den aftocht, mylord? vroeg Henderson op een toon van groote verbazing en wantrouwen.

— Daar is zeker geen sprake van, James. Het doel van de schavuiten is duidelijk. Zij frachten ons in den rug te komen! Daar achter ons moet de rivier nogmaals een doorwaadbare plek hebben, en zoo hopen zij ons tusschen twee vuren te kunnen nemen! Er moet iemand bij hen zijn, die de streek hier op zijn duimpje kent.

— En wie zou ze beter kennen dan Black Mary! riep Dave uit. Zij is hier geboren en getogen. Daarom is zij nu ook de aanvoerster geworden. En ik vrees dat het nu toch nog een vliegend gevecht zal worden, Graaf Palmhurst — of mylord, zooals gij wilt!

Alle mannen begrepen onmiddellijk het gevaarlijke van hun toestand. Voor hen lagen rotsblokken opgestapeld — een enkele rij slechts maar achter hen was de helling van den heuvel, die slechts flauwtjes afglooide, volkomen kaal, op een paar nietige, hier en daar verstrooide dwergdennen na.

Binnen een half uur zouden dus de bandieten die daar nu met lossen teugel aan den overzijde van den rivier voortrenden den onderkant van die glooing hebben bereikt, en vandaar zouden zij hun tegenstanders in den rug kunnen aanvallen die niet in staat zouden zijn, te retireeren in de richting van het denbosch daarbeneden drie van de bandieten moesten zijn achtergebleven, die hen onmiddellijk op een kogelregen zouden onthalen.

— Kunnen wij die tweede doorwaadbare plek niet met onze geweren bestrijken? vroeg Brand door zijn kijker de vijf galopperende figuurtjes volgend.

— Niet van deze plek tenminste! antwoordde Dave aanstonds. Zie maar, de heuvel vertoont daarginds een soort van kameelbult — en juist daarachter is de andere waadbare plaats. Die bult is minstens een half uur hier vandaan. Gaan wij daar echter heen, dan zullen de lui in het boscheje dat dadelijk merken, zij zullen snel de helling beklauteren, en dan blijft het gevaar even groot, of het wordt grooter!

— Je zet de zaak volkomen duidelijk uiteen, Dave, zeide Raffles, die ernstig had toegekeerd. Maar er is een oplossing. Die lieden daar in het boschje moeten zoo lang mogelijk denken dat wij hier op dezelfde plek zijn gebleven. Dat is te bereiken door onze hoeden hier achter te laten. Maar onder een van die hoeden zal onze vriend Brand zich bevinden onze beste schutter. Geloof je dat je geval van nood drie mannen zou kunnen tegenhouden?

— Zoolang het daglicht is, gemakkelijk! Met duisternis zou de zaak wat ingewikkelder worden!

— Dan moet het gewaagd worden, besliste Raffles. Als de bandieten ongehinderd de rivier nogmaals kunnen oversteken, dan wordt onze toestand zeer gevaarlijk, want zij zullen onmiddellijk dien bult daar beklimmen en kunnen ons dan neerschieten als musschen!

— Dat plan is uitstekend, riep Dave uit.

Hij nam nog wat patronen uit het kistje, plaatste zijn hoed op een kleine steen, zoodat den bol nog duidelijk zichtbaar was, en liet zich voorzichtig langs de helling naar beneden glijden.

Raffles en Henderson volgden zijn voorbeeld, en ook Elsie gaf haar breedgeranden hoed prijs, en nu daalden allen zeer voorzichtig, zorgdragende om geen losliggende, kleine steenen aan het rollen te brengen de heuvelhelling af, gingen voorbij de plek waar de paarden waren vastgebonden, die rustig te knabbeien stonden aan het droge gras, en richtten zich naar de verhevenheid, die inderdaad veel weg had van een reusachtigen kameelbult.

Voorloopig waren zij volmaakt veilig, want zoolang zij zich in deze zadelvormige uitholling bevonden, konden noch de voortga.opperende bandieten aan de overzijde van den stroom, noch de drie kerels in het denbosch hen zien.

Behoedzaam en in gebukte houding gingen zij thans verder, tenslotte wierpen zij zich op de buik en kropen zoo verder door het droge, dorre gras — en toen zij boven waren bemerkten zij, dat zij geen vijf minuten verloren hadden mogen laten gaan.

De vijf bandieten hadden de tweede waadbare plek bereikt.

Black Mary reed aan hun hoofd.

— Wij zullen tegelijkertijd vuren op mijn sein zeide Raffles zachtjes, en hoe minder wij missen, des te beter! Bedenk dat het om ons eigen leven gaat. Maar schiet niet op de vrouw — dat denkbeeld stuit mij tegen de borst.

— Maar ik zal mijn revolver niet kunnen gebruiken op dien afstand — zij zijn minstens

tweehonderd meter van ons vandaan, klaagde Elsie.

— Vier geweerkogels kunnen heel wat schade aanrichten, Miss Elsie! zeide Raffles en let nu op, gij allen. Ik zal den kerel met zijn bruine pet nemen. Jij James, tracht dien grooten, mageren Don Quichotte op zijn wit paard neer te leggen, de man in zijn blauwgeruite hemd is voor jou Dave, en die met de vuurroode sweater, draag ik aan jou op, Mutt.

— Dat is alweer een boetje voor dien man in zijn roode sweater, zeide Dave droogjes. Die ontspringt den dans dan maar aardig!

— Hee zoë? vroeg de kleine Mutt nijdig. Geloof je, dat ik hem niet raken zal?

— Misschien wel, als je een katapult had of een proppenschietter! Maar met dat geweer raak je hem zeker in je leven niet. Wij hebben het u niet willen zeggen, Graaf, maar Mutt wist een week geleden nog niet hoe een geweer er eigenlijk uitzag, behalve op een plaatje. De eerste keer dat hij er een afschoot kostte hem dat twee tanden en de Heme! weet, dat hij er niet zooveel meer van te verliezen heeft!

— Dave, ik vermoord je, siste de kleine man, terwijl hij zijn vriend aankeek alsof hij de daad bij het woord wilde voegen. Van die twee tanden — dat is waar, dat geef ik toe, maar dat hoeft je niet aan de groote klok te hangen! Het zou me niets verwonderen als ik die kerel in zijn roode blouse trof.

— Opgelet dan! fluisterde Raffles.

De geweren werden in den aanslag gebracht. Ieder koos zorgvuldig zijn man uit.

— Klaar? Vuur!! beval Raffles met luide stem.

Bijna tegelijkertijd kraakten de vier schoten, en de uitwerking was voor de bandieten zeer ernstig!

Raffles had zijn man midden in het voorhoofd geschoten, en daar hij zijn paard reeds in het water gedreven had, voerde de stroom het lijk snel met zich mee.

De magere, groote man kreeg een kogel midden in de borst, en die met het blauwgeruite hemd, die zijn paard reeds kwijt was, en die dus achter een van zijn makkers had moeten plaats nemen, kreeg een kogel in den arm, gleed van het rijdier, en wist zich nog juist met zijn gezonden arm in veiligheid te brengen voor de stroom, ook hem kon medesleepen.

Maar de man met de vuurroode sweater spoorde zijn paard tot bloedens toe, liet het keeren, en galoppeerde weg, zoo snel hij maar kon!

Tegelijkertijd knalde van den kant van de vlakte, scherp als een zweeps slag de Winchester van Brand.

Blijkbaar hadden de drie mannen, die in het dennenbosch op den oer hadden gelegen het schieten gehoord. Zij verkeerden nu zeker in de meening, dat het nu hun beurt was handelend op te treden, teneinde den vijand tusschen twee vuren te nemen.

Nogmaals knalde zijn geweer — en toen trad er plotseling een dreigende, beklemmende stilte in.

De strijd was geëindigd!

ZORGT ER VOOR

BATCO DE WERELD COUPONS

bij al Uw sigaretten te verkrijgen.

HOOFDSTUK III.

WAT EEN STERVENDE VERRIED.

Mary Hike, wel inziende, dat het zoo slim bedachte plan mislukt was, aarzelde geen oogenblik, liet haar gewonden in den steek, wendde den teugel, en zorgde dat zij een rij heuvels bracht tussehen zich zelf en die al te goed schietende Britten.

De man met de vuurroode sweater was al lang uit het oog verdwenen, en Dave zeide sarcastisch, echter zonder Mutt aan te zien:

— Jammer! Het scheelde maar een paar voet en hij was geraakt.

— Dat lag niet aan mij! zeide Mutt kwaad-aardig.

— Natuurlijk niet! Het lag aan je geweer! Het is duidelijk te zien dat er een knoop in den loop zit!

— Trek het je maar niet aan, Mutt, zeide Elsie vriendelijk, den kleinen man op den schouder kloppend. Je zoudt hem vast geraakt hebben als je je niet zoo zenuwachtig had gemaakt.

Raffles zag nog even neer op de rivier, op den gewonde, die in den steek was gelaten, die zijn arm vasthield, luid kreunend, en op den mageren, langen man, die op den rug lag uitgestrekt, starend naar de blauwe hemel.

De man met den gewonden arm, richtte zich nu met moeite op uit zijn gebukte houding en wendde zijn schreden naar de heuvels, die hem bescherming moesten bieden.

Dave hief zijn geweer reeds op, maar dadelijk zeide Raffles, met iets van verwondering in zijn oogen:

— Je bent toch zeker niet van plan op een gewonde te gaan schieten, Dave.

— Dat was ik toch werkelijk wel, mylord, antwoordde Dave, op zijn beurt heel verwonderd, omdat men hem scheen te willen beletten, een bandiet uit de wereld te helpen.

— Het spijt mij, Dave, maar dan zou je moeten wachten tot ik er niet bij ben! hernam Raffles rustig. Ik acht het volkomen geoorloofd, als men zijn leven verdedigt — maar ik acht het moord, als men schiet op een man, die geen wapen meer heeft, en die het niet zou kunnen hanteren, al had hij het.

Dave werd vuurrood, stamelde iets onver-

staanbaars en bulderde toen:

— En daar heeft U groot gelijk in! Dat is slachterswerk, als je het goed beschouwt. Maar wat zal ik u zeggen, als je lang in deze streek gewoond hebt, dan schat je een menschenleven niet zoo heel hoog, en zeker niet het leven van die smerige veedieven, woestijnroovers en bandieten! Het is een zoodje, dat het opruimen zeker verdient, en meer dan dat! Maar het is waar — die kerel kan zijn vlerk niet meer bewegen, en is weerloos. Wat zeg jij ervan, Elsie?

— Ik vind dat mylord volmaakt gelijk heeft, antwoordde het meisje bedaard en ik vind ook dat jij dat ook wel had kunnen bedenken.

— Dat heb ik ook dadelijk gezegd, kraaide Mutt, zeer verheugd dat hij wraak kon nemen, over het schampere verwijt van zooeven. Intusschen — ik ben bang dat die man toch verloren is! Wat moet hij doen, zonder paard, zonder wapens? Wij zijn hier wel veertig mijlen van de dichtstbijzijnde nederzetting. Hoe komt hij aan voedsel, wie verbindt zijn wond?

— Dat zullen wij doen! antwoordde Raffles zeer bedaard. Want als wij deze man lieten doodbloeden of verhongeren, konden wij hem nog beter dadelijk neerleggen.

Dat ging Dave toch blijkbaar een weinig te ver. Hij keek Raffles met een blik vol ongeloof aan, en mompelde:

— Laten wij dan maar meteen een collecte voor hem houden, om een nieuw paard te koopen, en hem eens op visite vragen, als hij weer beter is! Als ik dat ook thuis in Vermillion vertel, dan zal geen mensch me willen gelooven, dat ik, Dave Birkhead, nog eens een diploma zals ziekenverpleger zal halen.

— Komaan Dave, je bent niet zoo kwaad als je je nu voordoet! zeide Raffles glimlachend. Je weet heel goed dat deze man zonder onze hulp een vreeslijken dood zou sterven, nu zijn makkers hem blijkbaar in de steek laten.

— Hé daar! Raffles had zijn stem verheven en riep luide. Maar de afstand was blijkbaar te groot, want de man strompelde verder, blijkbaar uitgeput door bloedverlies.

Toen stak Raffles de beide voorste vingers

in de mond, en liet een schel, doordringend gefluit hooren. Ditmaal hoorde de man het, en wendde zich om. Raffles wenkte hem om stil te staan. De man scheen een oogenblik te weifelen en toen won zijn ingeboren wantrouwen het, en hij wankelde verder.

Maar nu verhief de reus, Henderson, zijn stem en loeide, dat de lucht ervan trilde :

— Sta stil, stomme ezel, als het je vriendelijk verzocht wordt ! We willen je helpen !

Het is niet zeker wat de man hierop zou hebben geantwoord, want hij zonk plotseling ineen, blijkbaar volkomen machteloos geworden door het geleden bloedverlies.

— Hoe staan de zaken in de vlakte, Brand ! schreeuwde Raffles tot den schutter daarboven.

— Uitstekend, alles loopt op rolletjes ! Van de drie bandieten leeft er nog een, maar dat zal ook zoo lang niet meer duren.

Hij heeft zich teruggetrokken in het dennenboschje, en ik denk niet dat hij er niet meer uit zal komen. Heb je mij noodig ?

— Neen, blijf waar je bent, en houd de vlakte in het oog. De vrouw is den dans ontsprongen, en zal misschien wel komen opdagen aan jou kant. Wij gaan een gewonde verzorgen, Dave, en ook jij Mutt kunnen wel hier blijven. Misschien heeft mijn vriend jullie nog noodig. Maar misschien wilt gij wel meegaan Miss Elsie. Er is voor een gewonden man niets zoo hartversterkend als het zien van een medelijdende vrouw, die een zachte hand heeft, die hij kan vertrouwen !

— Ik ga met U mee ! zeide Elsie onmiddellijk. Hebben wij verbandmiddelen ?

— Ik heb het verbandtrommeltje meegenomen, zeide Henderson grimmig, en ik ben blij, dat het alleen maar op deze manier behoefte te worden toegepast. Beter dan dat een onzer er behoefte aan zou gehad hebben !

— Laten wij dan naar omlaag gaan — de paarden zijn vlak bij.

Snel werden drie van de paarden losgemaakt, Raffles, Henderson en Elsie stegen op, en de schrandere dieren wisten uit zich zeve de veiligste weg te vinden, waarlangs zij konden afdaalen naar de rivier.

Het water kwam de paarden nauwelijks tot aan den luik en oischoon de stroom vrij sterk was, oereikten zij zonder ongeval de overzijde.

Het paar van Raffles schrok zoodanig van den man, die daar op zijn rug lag, dat Raffles reeds hierdoor begreep dat iedere hulp voor hem te laat kwam.

Toch steeg hij dadelijk af, en bukte zich over den man heen.

De oogen waren reeds gebroken. De kogel had zijn werk maar al te goed gedaan.

Vervolgens liep Raffles haastig toe op den man, die van bloedverlies was flauwgevallen. Hij begon met hem behoedzaam in de schaduw van een rotsblok te trekken. Sneed met een scherp mes de mouw af, die doordrenkt was met bloed, en onderzocht de wonde. Het been was maar heel even geraakt, maar de man had heel veel bloed verloren. De kogel was door het dikke van den arm heengegaan.

Raffles verzocht Elsie, wat water uit de rivier te scheppen, wiesch den arm, reinigde de wonde met de verdunde sublimate uit de verbandtrommel, riep bloedstelpende watten en verbandgaas te hulp, en verbond de wonden met de handigheid van een volleerd chirurgijn.

Elsie had zwijgend toegekeken. De gewonde bandiet was nog jong, van een zuidelijke type, waarschijnlijk een Italiaan, met een aankomend snorretje en een gebruide gelaatskleur. Het natte haar hing wild om zijn slapen.

Op dit oogenblik sloeg hij de oogen op, zag de drie lieden om hen heen, grijsvlachte op een tamelijk onaangename wijze, beschouwde het verband om zijn ontblooten arm, en zei :

— Ik geloof, dat ik er leelijk aan toe was, niet ? Wat zijn jullie voor snuiters, dat je me niet direct hebt afgemaakt ?

— Engelschen ! antwoordde Raffles eenvoudig. Het is niet onze gewoonte om gewonden af te maken. Waar is je geweer ?

De bandiet zette groote oogen op en vroeg op een toon van oprecht ongeloof :

— Geven jullie me mijn geweer terug ?

— Gelooft je dat je zoudt kunnen blijven leven, als je geen vuurwapen had, geheel alleen en zonder paard ? vroeg Raffles ernstig.

— Neen, dat geloof ik zeker niet ! bromde de man. Black Mary — de duivel hale het harte-looze serpent — heeft me aan mijn lot overgelaten. Wat daar ligt is zeker ook den hoek om ? En waar is Jackie ?

— Draagt Jackie een rood hemd ? vroeg Henderson.

— Dat doet hij ! Heeft hij den kraaienmarsch gebazen ?

— Neen, het was eerder een ganzenmarsch. Hij is de vrouw achterna, lichtte Henderson hem in. Er is op hem geschoten door iemand, die het zonde vond een gaatje in zijn mooie roode blouse te maken. En zoo is hij dan ontkomen.

En dan is er nog een, met een geruit hemd, maar die is hier nu wel een paar mijlen vandaan, midden in de rivier. En van de lui in het dennen-

boschje is ook niet veel meer over. Jullie kunnen gerust, zonder eenige overdrijving zeggen, dat je in de pan gehakt bent.

— Die man met het roode hemd is Al Sidone. Jammer dat die het juist is ontsprongen! En als je gelijk hebt, dan is Jackie dood. Jammer is dat. Hij was me nog vier pegels schuldig.

Aldus de grafrede van den heer Buck Menardo, gewijd aan zijn vriend Jackie.

Zijn blikken gingen nu naar den man, die daar op zijn rug lag en hij vroeg verder:

— Hoe is het met Alf Cooper? Ook dood? Raffles knikte.

— Nu, dat was zeker de grootsche schurk, die er in een straal van honderd mijlen was aan te wijzen! Die laten ze zelfs bij den duivel niet toe, uit vrees voor oneerlijke concurrentie! Zoo is die dan eindelijk dood. Ik kan jullie zeggen dat er heel wat op hem geschoten is, en met reden, maar hij leek wel onkwetsbaar te zijn. Nu — zijn ziel ruste in vrede — al denk ik daar het mijne van. Begraaf hem maar gauw, want hij stonk al bij zijn leven!

— Ik heb wel eens fatsoenlijker toespraken bij een graf gehoord, merkte Henderson boos op.

— Maar nooit bij het graf van Alf Cooper, zeide Buck Menardo met kracht.

— Heb je dan nooit gehoord, kerel, dat je van de dooden niets dan goeds mag zeggen! riep de reus verontwaardigd.

— Neen, dat is nieuw voor me. Maar als het dan bepaald moet, wil ik wel zeggen dat Alf Cooper eenmaal in zijn leven eens niet valsch gespeeld heeft, en dat was toen zij hem een revolver tegen zijn slaap hielden. Daar is mijn paard!

Inderdaad, van achter een rotsblok, zeker wel dertig meter hoog, kwam een paard aandraven met vliegende manen, luid hinnekend en dat pas stilstond, vlak voor den gewonde. Het boog zich over hem heen, en besnuffelde uidruchtig ademend, zijn meester.

En die bandiet, die zeker geen vrouw of kind gespaard zou hebben, hief zijn gezonden arm op en streefde het dier over den neus.

— Als wij ook nog een geweer voor je vinden, en wat voedsel, dan zul je je wel kunnen redden! zeide Raffles. Wil je ons zeggen, wat je dan van plan zoudt zijn?

De gewonde man keek Raffles achterdochtig aan, voor hij antwoordde:

— Moet je dat precies weten? Wil je me soms aan de politie uitleveren?

— Ik heb je zoeven verbonden, man, antwoordde Raffles stroef.

— Dat is waar, dat vergat ik. Het is ook zoo

heel moeilijk om je dat in te denken. Ik wil je ook wel zeggen, dat ik zoiets nog nooit heb bijgewoond. Het is nieuw voor me — en — ik zal het onthouden ook. Ik ben niet veel zaaks, dat weet ik wel, in jullie oogen, maar toch komt er misschien nog wel een dag, dat jullie met plezier zult terugdenken aan wat je nu voor Buck Menardo gedaan hebt. Ik ben een beest, goed — maar ondankbaar ben ik niet. In mijn geweer, zit voor jullie althans geen kogel. Kun je me een handje helpen, om in den zadel te komen? Ik wil zien of ik Black Mary nog kan inhalen. Als ik alleen blijf ben ik toch voor de haaien. Als een paar van de jongens mijn gewonde vierk zien, dan nemen zij mijn Pinda, dat is mijn paard, en mijn proppenschietertje af!

— Wil je niet bij ons blijven? vroeg plotseeling het meisje op zachten toon. Zou dat niet beter voor je zijn?

— Bij jullie blijven, hernam de man met groote oogen. Als je me nou...! Bij fatsoenlijke menschen? Ik zou me in den tweeden dag stiertlijk vervelen en jullie zouden mij den derden dag vergift ingeven! Neen, dat is niets voor Buck Menardo! Die is liever onder zijn eigen soort.

Krijg ik dat zetje of krijg ik het niet?

Hij wilde al overeind komen, maar Henderson gebruikte een gemakkelijker methode. Hij wendte hem op zijn buik, vatte hem in zijn kraag en het zitvlak van zijn rijbroek en tilde hem op alsof hij een klein katje was.

Vervolgens gebod hij hem zijn beenen te spreiden, en liet hem toen voorzichtig in het Mexicaansche zadel neer, met zijn koperen knoppen aan de voor- en de achterzijde.

Raffles keek met iets van verwondering naar den man, die daar doodsbleek in den zadel zat, met de handen opeengeklemd, en vastberaden, zijn pijn te minachten, en zijn zwakheid te onderdrukken, alleen bewogen door de aandrift zich aan te sluiten bij lieden van zijn eigen soort — en niet alleen te zijn in deze eenzaamheid.

Henderson echter keek met een schuin oogje toe, toen hij zag, hoe Raffles op eenigen afstand een geweer opraapte, ermede terugkeerde, en het den bandiet toestak met de woorden:

— Ziedaar, nu kun je je misschien verdedigen. Heb je kogels?

— Nog een zak vol!

— Des te beter. Ik zie dat je revolver nog in je holster steekt.

— Dat is zoo — maar leeggeschoten! Heeft U wat patronen voor me?

— Welk kaliber?

— Smith! 11 m.M.!

— Dan kan ik je niet helpen van mijn voorraad — ik gebruik liever een grooter kanber. Maar wacht — hier ligt nog een gordel van een van je kornuiten. Zie daar. Heb je nog een wensch?

Buck Menardo keek vanuit den zadel een oogenblikje zwijgend op Raffles neer, als in gedachten verzonken, en zeide toen:

— Ik geloof dat het zoo wel mooi is geweest!

— Vaarwel dan, en luister nog eens Menardo, zeg dit leven vaarwel! Het verlaagt den mensch zonder eenige noodzaak het kwade te doen. Vroeg of laat grijpt de politie je toch, of je wordt als een hond neergeschoten. En zelfs geen houten kruis zal de plaats aanduiden, waar ze je onder den grond stoppen!

Menardo kneep zijn oogen tot kleine spleetjes dicht. Toen dwaalden die oogen over zijn verbonden arm, die in een stevigen doek hing, aan zijn schouder vastgemaakt.

Nogmaals keek hij Raffles aan en toen zei hij afgemeten:

— Iedereen haalt op zijn eigen manier zijn eindje. Moet ik zoo sterven, dan zal het wel zoo beslist zijn. Om nu nog te veranderen is het wel wat laat. Daar net vroeg je me, Engelschman, of ik soms nog iets te vragen had. Dat heb ik. Ik vraag aan het lot, dat het je nog eens in moeilijkheden brengt en dat ik dan in de buurt mag zijn, om je te toonen dat Buck Menardo misschien een hond — maar geen ondankbare hond is!

En met deze woorden liet hij zijn paard wenden, en verdween in een wolk van zand, dat hier in dikke lagen de oevers van de rivier bedekte.

— Dat is gelukkig zonder ongelukken afgelopen! zeide Henderson met iets van sarcasme in zijn stem.

— Welk ongeuk had er kunnen gebeuren, James? vroeg Raffles.

— Wel, hij had ons bijvoorbeeld kunnen neerschieten met het geweer dat u hem gaf, my lord.

— Ik wist dat hij dat niet doen zou, Henderson, want ik had naar zijn oogen gekeken, antwoordde Raffles eenvoudig. Laten wij terugkeeren naar mijn heer Brand. Hij zal zich ongerust maken. Maar eerst zullen wij een graf graven voor de man die daar nog ligt.

Het is niet volkomen zeker of Henderson dit wel volstrekt noodzakeijk achtte, en omtrent het inzicht van Dave en Mutt valt ook weinig bepaalds te melden, maar in ieder geval durfde niemand tegenspreken, en zoo werd er dan met behulp van de korte spaden, die een der paarden

droeg, vlug een graf in het zand gegraven, diep genoeg om te beletten, dat de wolven of de vossen den doode zouden opgraven.

De man droeg aan den ringvinger een eenvoudigen gouden ring, met een paar letters erin gegraveerd.

— Wie weet wacht ergens een vrouw op dezen man, die nooit zal terugkeeren, zeide Raffles zacht. Maar het was zijn eigen wil. Hij koos dezen weg, en moest hem tot het laatste gaan.

Doi viel het zand op het lijk van den man neer.

Op eenigen afstand stond Elsie met een bleek gelaat, toe te zien, en toen er niets meer te bespeuren viel van het stoffelijk overschot, toen boog zij 't hoofd, vouwde de kleine handen en bad.

En zij was het ook, die vlug en handig een klein kruis maakte van twee dikke takken, en het zwijgend neerplante boven dat versche graf.

Daarna gingen zij terug, zonder een woord te spreken, en een kwartier later kregen zij Brand weer in het oog, die ijverig wenkte en al uit de verte tot Raffles riep:

— Kom eens hier, Edward en zeg me wat ik doen moet! Die eene kerkel daar zwaait voortdurend met zijn arm.

— Dat bewijst dat hij hulp behoeft! zeide Raffles die een blik door een der rotsspelen in de richting van het dennenboschje had geworpen.

— Of dat hij wacht tot een onzer zich ver-toont, om hem dan met een verraderlijk schot neer te leggen!

— Dat is nu eenmaal de risico van het leven in deze streken, zeide Raffles eenvoudig, en zonder zich maar een oogenblik te bedenken, richtte hij zich op, greep een blikken waterflesch, voorzag zich van het fleschje rum, dat Brand hem zwijgend en beschaamd toestak, nam het verbandtrommeltje onder den arm, en stapte zonder eenige aarzeling over de hooge borstwering heen, die hen tot dusverre beschermd had.

Brand had zijn geweer ter hand genomen, bracht het aan den schouder, en lette wantrouwend op de minste bewegingen van den man.

Raffles echter liep zoo haastig op den overwonnen vijand toe, en spoedig genoeg ontdekte hij dat hij van dezen man niets meer te vreezen had — zijn einde was nabij.

Een kogel had hem in de volle borst getroffen, en waarschijnlijk een long geraakt, want teikens spuwde den man wat schuimig, lichtrood bloed uit.

— Dat wordt tijd, klaagde de man knorrig.

Ik zag jullie voor gentlemen aan! Maar het is mijn eerste vergissing niet — al zal het dan wel mijn laatste zijn!

— Spreek niet zooveel en drink liever wat. Hier heb ik water.

— Dat zie ik! Maar ik zie daar ook dat je rum hebt in je zak! En welk een ezel zal, water nemen als hij rum kan krijgen! Geef me een slok — het zal wel noodig zijn, want ik heb je wat te zeggen, en heel veel tijd heb ik niet meer! Alle donders, wat schiet die kerel daar boven goed! Die houdt alléén een heele compagnie tegen. Nou, veel is er niet aan me verbeurd, dat is zeker. Ik ben een groot zwijn geweest, en ik zou het gebleven zijn ook, dat kan ik je op een briefje geven.

Raffles had de tinnen schroefdop van de cognac flesch vol gegoten, en de man sloeg de inhoud aanstonds naar binnen, zuchtte welbehagelijk, en zei, schor fluisterend reeds door de inspanning:

— Luister! Ik zou het je niet gezegd hebben, reken daar maar op, maar ik heb een kleine rekening te vereffenen met die duivelin, die heks, die uit de hel ontsnapt moet zijn, en die sedert een paar dagen een ons hoofd stond. Wat het is, gaat je niet aan. Maar wel zal ik me op haar wreken, dat zweer ik! Luister dus!

De man spoog een groote golf bloed uit, en Raffles zeide streng:

— Je zegt geen woord meer, voor ik je verbonden heb! Ik wil niet naar je luisteren. Laat zien die wonde!

Maar de man maakte een gebaar van ongeduld en zei, bijna norsch:

— Laat me met rust! Geloof je dat ik zelf niet kan uitmaken of ik voor de haaien ben of niet? Ik loop leeg, en dat is alles. Ik klaag niemand aan, behalve mezelf. Kom wat dicht bij me met je hoofd, want ik voel dat het gaat

afloopen. Een ander biecht — maar ik heb je een geheim te vertellen!

Raffles bukte zich zoo dicht mogelijk naar den man toe. De bruine gelaatskleur was vervangen door een vale tint, die maar al te duidelijk de nadering van den dood aankondigde.

De man richtte zich met moeite op een elleboog wat op en begon weer, met zijn hoofd tegen dat van Raffles aan om zich verstaanbaar te kunnen maken:

— Jullie mosten naar Fort Smith gaan, op den linkeroever van de Grootte Slavenrivier.. Dat is hier ongeveer drie dagreizen vandaan. Volg den oever van den rivier tot op omstreeks achttien mijlen ten Noorden van de nederzetting. Daar ligt het geld! Daar heeft dat beest, die satan van een Tom Hrace de schat van de bende begraven! Ik ben de eenige die dat weet — en natuurlijk dat caronje, dat zeker nog wel vrij zal rondloopen! Luister goed — ik kan bijna niet meer spreken! Op honderd meters van den oever staat daar een soort van... steenen naald, een meter of dertig hoog. Als de zon.. in het begin van October.. juist om twee uur in den middag.. met haar schaduw.. den Leeuw treft....

Op dat oogenblik kraakte er uit de richting van het dennenboschje een schot.

Raffles voelde een schok tegen zijn eigen hoofd, een kogel had de hersens van den man, die hem daar zijn laatste bekentenis deed, doorboord, de laatste woorden teruggedrongen, en in alle eeuwigheid zou Raffles ze nooit te hooren krijgen.

Er liep een korte rilling door het lichaam van den bandiet, en toen gleed het op het dorre gras neer en Raffles wierp zich onmiddellijk plat ter aarde, en gebruikte dat doode lichaam als borstwering.

**De naam BATCO op een coupon
waarborgt niet alleen de waarde
van de coupon, doch garandeert
ook de hoogste kwaliteit van de
cadeaux.**

HOOFDSTUK IV.

NAAR FORT SMITH.

Er volgde nog een schot, dat blijkbaar van verren afstand werd gelost, van tusschen de boomen, en opnieuw schokte het lichaam van den doode, voor de derde maal getroffen.

En Raffles vroeg zich af of die schoten op hem gemunt waren, dan wel op den man, die hem daar nu terwijl zijn ziel reeds het lichaam had verlaten, tot afweer diende.

Had de vrouw iets vermoed van de laatste bekentenis van dien man ?

Of was dat schot toch inderdaad voor hemzelf bedoeld geweest ?

Hij durfde zijn hoofd niet oplichten, maar drukte, integendeel zijn geheele lichaam zoo diep mogelijk achter den doode weg, met de wetenschap dat de eerstvolgende kogel aan alles een einde kon maken.

Maar daarboven had men natuurlijk ook al iets ontdekt en bijna tegelijkertijd kraakten vier, vijf geweerschoten en toen werd het voomaakt stil.

De schemering begon te vallen. Spoedig zou het geheel duister zijn. Nog een kwartier bleef Raffles op dezezide plek, en toen waagde hij het, eerst zijn hoed, vervolgens zijn hoofd boven de afschuwelijke borstwering op te heffen.

Het boschje was nog slechts zichtbaar als een duistere, vage massa. Op handen en knieën kroop hij weg in de richting van de rotsblokken.

En eindelijk stond hij weer temidden van zijn metgezellen. Juist kwam de maan op en goot haar zilveren licht over het landschap.

Brand had onmiddellijk zijn hand op den arm van Raffles gelegd en vroeg :

— Ben je gewond ?

— Ik heb zelfs geen schram !

— En die man ?

— Hij was al stervende toen ik bij hem kwam — hij heeft nu drie kogels in het lichaam, en als doode heeft hij mij nog beschermd.

— Ik meen te hebben gezien dat hij iets tot je zeide. Hij sprak vrij ang. En hij heeft iets belangrijks medegedeeld, dat zie ik aan je gelaat

— Dat deed hij ook. Later zal ik het je verklaren. Trouwens — de schurken hebben hem niet veroorloofd om uit te spreken. Later zal ik je alles zeggen.

Hij bedacht zich een oogenblik, trad toen op Elsie en haar beide metgezellen toe en sprak op ernstigen toon :

— Luister vrienden, want zoo mag ik U toch wel noemen, nietwaar ? Mijn beide metgezellen en ik zijn voornemens in snelle dagmarschen naar Forth Smith te gaan. Ik geloof dat ieder gevaar nu wel geweken is. Ons echter wachten nog zeer moeilijke dagen.

— Stil maar ! We worden weggestuurd, Elsie, zeide Dave, op zijn rondborstige, ruwe wijze.

— We zijn lastig en mijnheer de Graaf heeft genoeg van ons ! zeide Mutt humetrig.

— Stuurt U ons weg, Graaf Palmhurst ? vroeg Elsie zacht en met een bevende stem.

— O, denk dat toch niet, antwoordde Raffles levendig. Ik zou niets liever willen dan in Uw gezelschap naar het Noorden gaan, en in dat van Uw broer, en onzen, kleinen, dapperen vriend Mutt ! Maar ik zeide het toch — wij gaan nu zeer gevaarvolle dagen tegemoet, en moeten snel voortmaken ! Ik mag u niet blootstellen aan die wederwaardigheden !

De beide mannen raadpleegden elkander en toen het meisje even met den blik, en toen sprak Dave de hand grijpend van Raffles :

— Als dat de eenige reden is — laat ons dan niet aan ons lot over, Graaf, mylord, of wat u verkiest te zijn. Ik ben geen zuigeling, ik ben ook niet bang, maar ik heb twee kinderen voor wie ik hier moet zorgen en . . .

— Waarom zeg je niet zuigelingen ? barstte Mutt woedend uit.

— Dat had ik ook eigenlijk moeten zeggen, hernam Dave doodbedoord. Jij bent op een tocht als deze, dat heb ik nu wel gezien, van evenveel nut als een tandborstel in een besjes-huis : Als je niemand voor de voeten loopt dan schiet je mis, en als je niet misschiet dan snurk je 's nachts !

Dat was teveel voor den armen Mutt. Hij werd boedrood en stampvoette, terwijl hij zei :

— Zeg dat ik je spaarpenningen gemoerd heb, zeg dat ik een onhandigen domkop ben — maar zeg niet dat ik snurk waar Elsie bij is !

— Ik hoor het nooit, beste Mutt, zeide het meisje vriendelijk. Heusch niet.

— Wat een wonder! Jij bent 's nachts veel te moe om iets te hooren, maar hij snurkt zoo, dat geen enkele beer zich bij ons kamp waagt! Nu, dat is ook weer iets waard, en ik zal er dus maar niets meer van zeggen. Om mijn onderwerp terug te komen — ik heb nu wel gemerkt dat het geen kinderspel is, om met twee onmondigen de goudvelden te gaan opzoeken. Als we de ontmoeting met Graaf Palmhurst niet gehad hadden, waar waren we dan nu?

— Zes voet onder den grond! antwoordde Mutt somber! Of de wolven kloven aan ons!

— Juist! En daarom Graaf — blijven we veel liever bij U ook al wilt U wat vlugger reizen!

— Maar Fort Smith ligt niet op jullie weg!

— Wat zou dat? Het is maar een heel kleine omweg! En dien hebben wij er graag voor over, als we bij u mogen blijven! zeide het meisje, en er was een smeekende uitdrukking in haar oogen. U waart toch immers ook van plan naar de goudvelden te gaan?

— Zeker — en zelfs nog veel verder Noordwaarts.

— Als dat zoo is, laat ons dan bij elkander blijven, graaf, drong Dave aan. Wie weet welke ontmoetingen ons nog te wachten staan. Als dat canaille van een Black Mary in de buurt is die alle mannen aan een touwtje laat dansen, zooals zij verkiest, dan heeft ze in een ommezien weer een troep bij eikaar en dan kan ik daar alleen tegen beginnen? Ja Mutt, ik weet wel dat je ook een revolver kunt afschieten. Het is maar zó jammer dat je nooit weet of het din geladen is of niet!

— Het is goed — als jullie de verantwoordelijkheid op je neemt, dan zal niets mij liever zijn, dan gezamenlijk naar Fort Smith te gaan.

— En moet u daar noodzakelijk zijn? vroeg Elsie.

— Zeer noodzakelijk — en ook zoo vlug mogelijk! Ik heb daar in de buurt zeer gewichtige dingen te doen — en ik moet trachten, Black Mary voor te zijn. Intusschen, vannacht blijven wij natuurlijk hier. De plek is veilig en bandieten zijn verjaagd, de strijd heeft ons vermoeid en wij hebben rust noodig. Maar morgen zullen wij zoo spoedig mogelijk verder gaan. Als het kan nog voor het kriecken van den dag.

Ook Dave had in Raffles reeds zoozeer den natuurlijken leider gezien, dat niemand aan tegenspraak dacht. De tenten werden vlug opgezet, en Mutt hielp ijverig mede om te

toonon, dat hij wel degelijk een bruikbaar lid van de kleine gemeenschap was.

Henderson verzamelde droge takken en legde het kampvuur aan, maar Brand betrok voor alle veiligheid de wacht bij de steenen borstwering en hield de vlakke in het oog, die baadde in het zachte zilveren maanlicht.

In de verde huilden wat coyotes, de wilde honden van de prairiën. In de vlakke sjipten de krekels, en heel ver weg gromde een holenbeer, en toen daalde de stilte over de aarde, geheimzinnige stilte van het Noorden.

De nachten waren al zeer koud op deze hoogten en de tenten werden dus zoo dicht mogelijk om het kampvuur heen geplaatst.

De mannen regelden onder elkander de wachtdiensten, rookten hunne pijpen, zeiden nu en dan iets, en toen trok Elsie zich terug in haar tent, zeer vermoeid en met haar gedachten nog vervuld van den zoeven beëindigden strijd, en niet lang daarna begaven zich ook de mannen ter ruste.

Henderson was de laatste die zou waken, en hij was het ook die het zag hoe de hemel zich in het Oosten met een teeder rose begon te kleuren, en die de mannen wekte, die zich naar de rivier haastten, en daar hunne lichamen verfrischten in het nog ijskoude water.

Allen ontbeten hongerig, de paarden die vrij hadden mogen rondloopen werden bijeengedreven en gezadeld, viug werd het kamp opgebroken, de tenten levensmiddelen en dekens werden opgeladen, en toen daalde het troepje behoedzaam af naar de rivier, die reeds wat meer gezwollen was door de regens van de laatste dagen, staken ze de waadbare plek over, en begonnen den linkeroever van den stroom te volgen.

Dien dag bereikten zij de eerste moeilijkheden in den vorm van de bezwaarlijk te beklimmen bergen van den Cariboo keten.

Er is echter wel degelijk een paardenweg, en die volgden zij ook, en iedereen was op zijn hoede, Brand reed zelfs een halven kilometer vooruit, op zijn eigen verangon, teneinde den omtrek te verkennen, want hier en daar leenden de omstandigheden zien maar al te goed tot het leggen van een hinderlaag.

En het was tegen het einde van dien eersten dag, dat men de sporen vond van een nog tameijk versch kampement, een weinig terzijde van de pas, die ze zoojuist waren doorgetrokken.

Aan den voet van eenige dennenboomen waren de overblijfselen te zien van een houtvuur, de afgekloven beenderen van een aardvarkentje, halfverbrande tabak uit een pijp.

— Zouden zij dat geweest zijn ? vroeg Brand, die het eerst deze sporen van een kamp had opgemerkt ?

Raffles was reeds afgestegen en had nauwkeurig den omtrek doorzocht en hij keerde nu terug met iets wits tusschen zijn vingers. Het was een klein porpje watten.

— Ze zijn hier al langs gekomen ! zeide hij. Zie maar, Brand, dit is onze watten. Je kunt ook de lucht van de karbol nog duidelijk ruiken. Dat zij zelve van deze soort bij zich hadden gehad, is moeilijk in te denken. En het zou wel heel toevallig zijn als een andere troep ook een zwaargewonde bij zich hadden gehad.

— Maar kan het Buck Menardo niet alleen zijn geweest, vroeg Mut. t.

— Bekijk de restanten van dat aardvarkentje eens, vriend Mut. t., en geef dan Uzelf antwoord op die vraag ! Zelfs een uitgehongerd man zou geen kans zien, een half varken op te peuzelen. Daar hebben minstens drie of vier menschen over gedaan ! Ik denk dus dat Buck zich heeft aangesloten bij de lieden die hem zoo laf in den steek hebben gelaten. Wij zullen op onze beurt hier blijven — de plek is gunstig en wij allen zijn vermoeid, menschen en dieren !

Dit viel niet te miskennen. Men was bijna den geheelen dag doorgetrokken, zonder al te veel rust te nemen, en moest nu wel halt houden wilde men niet het gevaar loopen, de onmisbare paarden kreupel te zien worden.

Er was nog gras in overvloed voor de dieren, maar het water uit de rivier moest van vrij verren afstand worden gehaald en Henderson moest wel honderd meter afdwalen naar een woeste, maar verrukkelijk schoone kloof, waardoor de hier geheel onbevaarbare rivier zich met donderend geraas een weg baande.

Hij keerde terug, met de waterzakken geheel gevuld en zijn ademhaling ging er niets te sneller om, na dien klim van honderd meter met zulk een vracht in beide handen.

Er werd vrij haastig ontbeten, het maal was niet te overvloedig, en daarna trok men verder over de bergpas, nu eens klimmend, dan weer dalend, totdat de hitte en de vermoeidheid rust voorschreven.

Weer werd er op het einde van dien dag een spoor gevonden van de bende van Schoppen Tien — weer mocht het niet gelukken, den troep in te halen.

Raffles zoowel als Dave waren ervan overtuigd, dat zij daarin geslaagd zouden zijn wanneer zij slechts geen rekening behoefden te houden met de lichamelijke draagkracht van het jonge meisje, dat niet, zooals Black Mary,

gehard was tegen allerlei vermoedenissen.

Het was duidelijk te zien, dat Elsie spoedig aan het einde zou zijn van haar krachten, en niet zonder schade voor haar gezondheid die geforeerde ritten nog lang zou kunnen volhouden.

Zij zelve bemerkte zeer goed, al sprak niemand daarover een woord, dat zij remmend werkte op de vorderingen van het reisgezelschap, en zij was er bedroefd onder en spande zich tot het uiterste in, maar het ging nu eenmaal niet anders, men moest dien tweeden dag verscheidenene uren rust houden, want de vermoedenissen van den eersten waren blijkbaar te groot geweest.

De paarden hielden zich goed, maar hadden toch ook nu en dan rust noodig.

Dien avond had Brand een spoor gevonden, in de weeke aarde naast het steenige pad, dat er duidelijk op wees, dat de troep van zwarte Mary uitgebreid was. Waarschijnlijk waren uit de zijdalen nog andere mannen komen opdagen van het zelfde kaliber als het gespuis, waarover Tom Brace bij zijn leven bevel had gevoerd.

— Misschien kenden zij de vrouw — misschien niet, maar in ieder geval hadden zij zich gaarne onder hare bevelen gesteld.

De hoefcrukken immers van zeker wel acht of tien paarden waren duidelijk waar te nemen.

Brand zocht naar de sporen van een kamp, zonder ze echter te vinden. Toch stond het vast, dat de bandieten denzelfden weg hadden moeten volgen, als ze naar Fort Smith hadden willen gaan, eenvoudig omdat er geen andere was.

Men moest door dien pas trekken, omdat de bergen zelve te steil waren en voor paarden volkomen onbegaanbaar.

De derde dag brak aan, Elsie hield zich dapper, dat moet gezegd worden, maar dat urenlange rijden had haar zeer vermoeid, dat was te merken aan haar geheele houding en de bleekheid van het mooie gezichtje.

De arme Mut. t. werd er geheel wanhopig onder en als hij het maar gedurfd of liever gekund had, dan zou hij haar gaarne hebben gedragen, al zou hij eronder zijn bezweken.

Brand reed nog altijd vooruit, op gevaar af, dat een bandiet in de achterhoede van den troep hem verraderlijk zou neerleggen, maar hij ontwaarde niets verdachts.

Hij schoot een paar vette hazen, die met graagte door Henderson aanvaard werden, en verder gebeurde er dien dag volstrekt niets, dat de aandacht waard was.

En tegen het vallen van de schemering kon

Brand met zijn hoed zwaaien en luid 'n schreeuw slaken, want daar lag Fort Smith, onderaan een lange helling, aan het einde van het eiland, dat gevormd wordt door de groote Slavenrivier en een van haar voornaamsre zijstroomden, die zich een tachtig tal mijlen verder weer met die rivier vereenigt.

De anderen hadden zich snel bij hem gevoegd, en keken in het lange gerekte dal neer, en op de beide rivieren, die hier kalm en breed diep onder hunne voeten voorbijstroomden.

— Wij hebben hen dus niet kunnen inhalen! zeide Raffles, half voor zich zelf en met een diepen rimpel tusschen de oogen. Maar ik geef

den strijd niet op, en als het moet, dan zal ik geheel alleen de taak vervullen die ik mij heb opgelegd.

— Welke taak? vroeg Brand verwonderd.

— Dat is waar, ik heb je nog niet gezegd. Nu, dezen avond zul je het hooren. Spoedig naar beneden en naar het Fort vrienden, wij hebben rust noodig.

— Niet gij — maar ik! zeide Elsie, met een zucht, en Mutt gaf zijn paar de sporen, in de zoete maar vruchteloze hoop, dat hij aanstonds een doodelijk uitgeput meisje in zijn armen zou mogen opvangen.

Geschenken van blijvende waarde voor

BATCO DE WERELD **COUPONS**

Ziet de groote collectie gegar. echte diamant-
ringen van 14 kar. goud in de Batco toonzalen.

HOOFDSTUK V.

ONTVOERD.

Fort Smith heeft een kleine bezetting, die om het jaar wordt afgelost, want de regeering gevoelt wel, dat het gelijk zou staan met zware kerkerstraf als ze haar trouwe soldaten al te lang op die eenzame plek liet, waar zij een woeste natuur als eenige afleiding hebben, waar een enkel sjofel bioscoopje is, dat deel uitmaakt van een der drie logementen die er zijn, en dat op zijn hoogst tachtig menschen kan bevatten, als zij tenminste bereid zijn te vinden, half op elkanders schoot te gaan zitten.

De bezetting is een halve compagnie groot en staat onder bevel van een kapitein, ofschoon die eigenlijk recht zou hebben op een geheele compagnie.

Hij heeft echter maar een enkelen luitenant onder zijn bevelen en verder twee sergeant majoors, vier sergeants en acht korporaa's.

Er is verder een pelterijen-factorij, waar de bontjagers hun vellen kunnen afleveren, er is een postkantoor, waar men draadlooze telegrammen kan opvangen, maar niet verzenden, er is een verhuurderij van paarden en honden, sleden en wagens, er zijn vrij wat huizen van kolenbranders en houthakkers, en verder van de gewone kolonisten, die vee fokken, graan bouwen of vruchten kweken, en er zijn een paar winkels of bazars, en dat is wel ongeveer alles, op het kleine, houten kerkje na, en het eigenlijke Fort, dat een halve eeuw geleden nog van hout was, maar thans van ijzer en beton.

Aanvallen van Indianen zijn hier zeker niet meer te vreezen — een buitenlandsche vijand zal stellig nooit tot hier doordringen, maar de Canadeesche regeering zal er toch zeker niet spoedig toe overgaan, het garnizoen in Fort Smith op te heffen. Want maar al te vaak moet de bereden politie een beroep doen op haar hulp, ter bestrijding van de benden, die vooral in tijden van goudkoorts talrijk zijn.

Het duurde nog ruim een half uur, voor eindelijk de kleine ruitertroep de nederzetting binnentrok.

Raffles, die de omgeving voortreffelijk kende, reed onmiddellijk naar het logement van Ted-Green, maar het bleek hem dat dit, zooals hij

reeds gevreesd had, bijna geheel gevuld was, en het kostte hem de grootste moeite althans voor Dave en zijn zuster onderdak te krijgen.

Het spreekt vanzelf dat hij eerst onderzoek deed naar de aanwezigheid van Black Mary en haar bende, maar de oude waard verzekerde dat hij haar niet gezien had, en daar prees hij zich gelukkig om, zooals hij er wraakzuchtig op liet volgen.

Daar het meisje zeer vermoeid was zocht men niet verder en Mutt moest dus voor het eerst sedert langen tijd en met een bezwaard hart afscheid van haar nemen, en hij liet zich ternauwernood troosten door de gedachte dat hij haar den volgenden morgen zou weerzien.

— Laat Foundling tenminste bij je blijven! drong de kleine man aan. Raffles stemde daarin onmiddellijk toe, maar toen deed zich een onvoorziene hinderpaal voor — het dier was eenvoudig niet te bewegen den man te verlaten, die hem van den dood gered had, en die zijn pijnlijke wonde had verzorgd. Hij begon zoo erbarmelijk te janken, dat Raffles wel genoodzaakt was het nu van vreugde dansende dier met zich mede te nemen.

Het kostte nog vrij wat moeite, de paarden behoorlijk gestald te krijgen, zelfs voor dien eenen nacht, en dat was toch noodig, want hier op de vlakte was de nachtkoude reeds zeer voelbaar.

Het onderdak brengen van de vier andere reizigers ging bijna nog moeilijker. Men deelde hun mede, dat reeds wekenlang een onafgebroken stroom goudzoekers, die uit het Zuidwesten kwamen, door de nederzetting was getrokken, en steeds waren velen begeerig, althans een paar nachten uit te rusten in een behoorlijk bed van de doorstane vermoeienissen.

Nu was er weliswaar in allerlei een houten logement bijgebouwd, vele boeren verhuurden een kamer, een vloering, een schuur, maar dat was nog altijd lang niet toereikend om aan de vraag te voldoen.

Maar tenslotte slaagde Raffles erin, ten huize van een ouden boer, Ben Amond, voor zich zelf, zijn beide metgezellen en Mutt onderdak te krijgen.

Dat Foundling zich niet liet verjagen spreekt vanzelf.

Het grootste deel van hetgeen de pakpaarden droegen werd ondergebracht in een leeggeruimden schuur, en het was in dezelfde schuur dat de vier mannen den nacht zouden doorbrengen, op een bed van stroo, dat hun echter weelderiger en zachter voorkwam dan een donzen peluw.

Er hing een kaarslantaren, zij kregen boord met kaas te eten, zij kregen een beker koelen geitenmelk, en gevoelden zich volmaakt tevreden.

Maar op een oogenblik dat Mutt even was heengegaan, om naar de paarden te zien, zooals hij voorgaf, ofschoon men er bijna op kon rekenen dat hij naar het huis van Ted Green zou gaan, begon Raffles op levendigen toon :

— Luister eens, Brand ! Er is geen sprake van dat ik dien braven Mutt, onzen Dave en nog veel minder zijn zuster zou wantrouwen, maar toch zou ik liever niet zien dat zij het wisten, want wat ik mij voorneem, is wellicht strijdig met hun opvattingen van — van eerlijkheid ! De zaak is deze. Tom Bravece en Black Mary moeten niet ver hiervandaan een aanzienlijke som gelds hebben verstoppt. Ik vernam dit uit de mond van den stervenden bandiet, daar aan den grens van het dennenboschje. En ik zou nu de plek nauwkeurig weten, als niet een kogel van zijn eigen makkers hem het wel met voldoende duidelijkheid opgegeven, om althans een poging te wagen Black Mary voor te zijn.

— Dat was dus het geheim dat hij je mededeelde ! zeide Brand vol verbazing.

— Dat was het, en je begrijpt nu ook de reden, waarom ik van Dave en zijn metgezellen wilde scheiden. Ik wilde hen niet betrekken bij de gevaarlijke onderneming, die ik wil volbrengen. Maar — er is haast bij ! Ik ben er bijna zeker van dat Zwarte Mary begreep, wat die stervende man mij verklapte, anders had zij hem niet zoo lafhartig laten afmaken.

Trouwens — daarop wijst ook de weg, die zij volgt. Zij kunnen ons onmogelijk ver voor zijn. Luister daarom. Indien jullie niet al te vermoeid zijn, wil ik over eenige uren reeds weer opbreken, zoodat ik dan tenminste mijn uiterste best zal hebben gedaan, voor Black Mary op de plek te zijn waar de schat begraven is.

— Waar is dat ergens ? vroeg Brand.

— Ongeveer achttien mijlen ten Noordwesten van Forth Smith, dicht bij den oever van de rivier. Er moet zich daar een hooge, spitse rots verheffen, en in de eerste helft van October

om twee uur in den middag, als de schaduw van dien kogel de leeuw raakt. . . .

— De leeuw ? herhaalde Brand verwonderd.

— Verder kwam de man helaas niet. Naar alle waarschijnlijkheid hebben wij te doen met een rots, die in uiterlijk een weinig op een leeuw gelijkt. Daar in de buurt zal in ieder geval gezocht moeten worden,

— Maar wij kunnen onmogelijk Elsie en de anderen daarheen medenemen.

— Daarom juist roer ik thans de zaak aan ! Het is niet alleen veel te vermoeiend voor het meisje, maar wij weten maar al te goed dat het zeer gevaarlijk ook zal zijn ! Ligt er inderdaad geld, liggen er verkelijk juweelen — dan is het natuurlijk gestolen geld, dan zijn het gestolen sieraden, en als zij Black Mary niet toekomen — ons eigendom zijn zij nog veel minder ! Wat mij geen seconde zou beletten, mijn slag te slaan, als ik er de kans toe schoon zou zien. En daarom ben ik voornemens, nu nog afscheid te gaan nemen van onze vrienden, zonder hun het ware doel te noemen van onze reis. Elsie zal hier minstens eenige dagen moeten uitrusten, voor zij verder kunnen gaan. Dave kan hier een wagen huren of koopen, en daar van kunnen zij over verre afstanden gebruik maken, want van hier tot aan het groote Stavenmeer strekken zich eindelooze prairiën uit, afgewisseld met bosschen, die echter alle gebaande wegen hebben — of die in elk geval begaanbaar zijn. Om kort te gaan, ik geloof niet, dat zij ons nog noodig zullen hebben. Als zij willen kunnen zij zich aansluiten bij fatsoenlijke goudzoekers.

— Zijn er die, mylord ? vroeg Henderson met oprechte belangstelling.

— Ze zijn er, Henderson, antwoordde Raffles glimlachend. Ik ben voornemens, Brand, nu nog even naar het logement van Green te gaan, en Dave van ons vertrek in kennis te stellen. Ik zal echter een afspraak maken met onze brav vrienden, zoodat wij hen daarginds weer kunnen ontmoeten — wel te verstaan als mij kleine onderneming siaagt en wij ze overleven ! Het zou mij werkelijk leed doen, als wij ze nooit terug zouden zien.

— Maar waarom laat je mij niet meegaan ? Ik zou ook Daveen het meisje ook gaarne nog eens de hand drukken.

— Ik durfde het je niet voorstellen, Brand. Ga dan mee, al zal Elsie bijna zeker reeds slapen. Dan kan Henderson op onze bagage passen. Ja Foundling, je mag mee, hond. Wat is het dier zonderling onrustig !

— Dat heb ik ook opgemerkt. Hij loopt al sedert een kwartier grommend door de schuur, en snuffelt aan de deurkier. Eenmaal heb ik hem zelfs aan het hout zien krabbelen.

— Misschien ruikt hij een kat, mijnheer Brand. Hij ziet eruit, alsof hij een doodelijken hekel heeft aan katten, zeide Henderson.

— Of — de bende is hier voorbijgetrokken! zeide Raffles nadenkend. De hond is blijkbaar zeer woedend — en ik betwijfel of er in deze nederzetting wel veel katten voorkomen! Kom hier. Foundling, rustig, beest!

De hond kwam dadelijk aanloopen, en liet zich ook kalm aanlijnen.

Maar niet zoodra waren Raffles en Brand op straat, of hij hief den kop hoog op, snuffelde in alle richtingen en scheen aanvankelijk niet van plan te zijn, zich van de plek te bewegen, totdat een scherp, kort bevel van Raffles hem tot andere gedachten bracht.

De nacht was buitengewoon helder, en de spaarzame olievlucht van de weinige lanternen leek zelfs nog overbodig.

Er bevonden zich nog altijd verscheidene menschen op straat, als men dien naam mag geven aan een weg van aangestampte klei en aarde, die bij regentij zeker een ware modderpoel zou zijn.

Sommigen droegen groote pakken op de schouders en zochten vloekend naar een huis, dat hen wilde opnemen, anderen kwamen aanrijden op van vermoeidheid struikelende paarden. Na een kwartier loopens ongeveer hadden Raffles en Brand het logement van Ted Green bereikt.

Daar was alles reeds in duisternis gehuld, met uitzondering van de gelagkamer, waar het nog vroolijk genoeg toeging.

Er werd gedanst, een muziekautoomaat speelde, en er werd ook flink gedronken op het aanstaande welslagen van den tocht naar de goudvelden.

In de vestibule trad Ted Green met een volle kruik in de hand uit een deur, en keek met glazige oogen naar iets, dat achter Raffles scheen te zijn.

Deze wendde zich om, verwonderd door de uitdrukking op het gelaat van zijn oude vriend Green.

Op den drempel stond Mutt, een beetje verlegen, maar blijkbaar vastberaden.

— Ik — ik kom nog even kijken, of alles hier in orde is, zeide hij kleurend als een schoolmeisje.

— Wat beteekent dat, vroeg Green, die de

volle kan hier moest neerzetten op een tafel, zoo schudde zij.

— Die oude wijnverknoeier schijnt er niet mee ingenomen te zijn, dat ik hier ben, knorde Mutt. Vooruit, zeg maar aan Dave Birkhead dat ik hier ben. Is hij in de gelagkamer?

— Maar — jij bent ziek! Jij bent half dood! schreeuwde de oude Green. Wat is dat voor een kinderachtige grap? En wat beteekende dat briefje dan van U Graaf?

— Briefje? herhaalde Raffles langzaam. Wat voor een briefje?

— Waarom houdt U een ouden man voor den gek? Een kwartier geleden zoowat kwam er een briefje onderteekend Graaf Palmhurst, en voor die jongedame bestemd die met u hierkwam. Gelezen heb ik het niet, maar Dave legde het mij uit, dat hier dat kleine mannetje zwaar gewond was, en juffrouw Elsie wilde zien!

De kleine Mutt leverde op dat oogenblik een erbarmelijk schouwspel op. Hij had moeite zich staande te houden aan de deurpost. Zijn gelaat was witter dan een blad papier en zijn tanden klapperden in zijn mond, terwijl hij naar Raffles staarde en vruchteloos eenige geluid trachtte voort te brengen.

Eindelijk slaagde hij erin om uit te brengen:

— Heeft u — u heeft toch zeker geen woord geschreven?

— Geen letter! antwoordde Raffles, met een ijskoud gevoel in zijn hart. Hoor je, Green, geen letter heb ik geschreven! Dat briefje moet vervalscht zijn geweest! Ze is dus het huis uitgegaan?

— Natuurlijk! Ze sloeg een doek om en ze vloog weg!

— God zal haar loonen, mompelde de arme Mutt, bijna bezwijmend.

— Alleen? vroeg Raffles weer.

— Die groote, magere kere, Dave, vloog haar direct achterna.

— Je weet dus niets meer van den inhoud van dat briefje?

— Niets anders dan wat ik u nu zeg!

— En zij zeiden niet waarheen zij gingen?

— Geen woord! De jongedame had alleen geschreeuwd „die arme Mutt! Graaf Palmhurst schrijft dat hij doodelijk gewond is en naar mij vraagt. Ik moet dadelijk naar hem toe!”

Raffles, anders altijd zichzelf meester, maakte een gebaar van toemeloze drijf. Maar onmiddellijk had hij zich hersteld.

— Dat is een streek van Zwarte Mary, vrienden! Wij hebben geen tijd te verliezen. De hond had dus wel gelijk, toen hij zich zoo woedend, toonde. Geef eens een kleedingstuk van haar,

Green! Laat maar, daar zie ik haar mantel al aan een haak hangen. Raffles nam haastig het korte manteltje van tweed van den haak, gaf er den hond lucht aan, en beval nadrukkelijk:

— Zoeken, Foundling, zoeken verloren!

En zonder nog tijd te verliezen met vragen snelden de drie mannen het logement weer uit, en de hond, die zijn taak maar al te goed scheen te begrijpen, boog den kop naar den grond, en begon grommend te snuffelen.

En heel ver behoefden zij niet te gaan.

De hond gaf plotseling een soort van schreeuw

Het was op een zeer duistere plek, bij den ingang van een smalle steeg.

Het dier rukte zoo onverhoeds aan de lijn, dat ze Raffles ontschoot, en een paar sprongen brachten den hond tot vlak bij een roer.ooze gedaante, die daar in de steeg op den grond lag uitgestrekt.

De drie mannen vlogen den hond na, die aan de gedaante snuffelde, en toen droegen zij hem behoedzaam naar een plek waar het wat lichter was.

En ze wisten het al aan zijn lengte en aan zijn breede schouders voor ze hem in het gelaat zagen — het was Dave Birkhead.

Hij was zwaargewond door een kogel in de rechterborst, maar Raffles zag aanstonds dat die wonde niet doodelijk was.

Hij schudde Mutt, die in tranen was uitgebarsten ruw heen en weder en zeide bijna hard:

— Het is nu geen tijd om te weeklagen,

man, maar om te handelen. Daarginds is het huis van Ben Almond. Ga hem halen en draag met hem, desnoods met een zijner knechten, Dave binnenshuis. Laat dan onmiddellijk een dokter komen. Hier is geld. Betaal hem wat hij ook maar vraagt. Wij gaan verder — wij zoeken het meisje.

— Kan ik, mag ik dan niet met u meegaan? smeekte Mutt zijn tranen drogend.

Er lag Raffles een hard woord op de lippen, maar hij weerhield het, en zeide met zijn hand op den schouder van den kleinen man:

— Je kunt Elsie en ons nu veel beter helpen door voor haar broeder te zorgen!

— Maar — we hebben geen paarden, en de onzen zijn doodelijk vermoeid, riep Brand wanhopig.

— Je hebt gelijk! Wij zullen vragen of Almond er heeft. Hij moet ze ons geven, al zouden wij er een fortuin voor moeten betalen! Ga jij Henderson waarschuwen. Vooruit, Mutt, dan zal ik je zelfs helpen om onze arme Dave naar binnen te dragen! Grijp den hond vast, Brand, voor hij er weer op zijn eigen houtje vandoor gaat! Wij moeten het meisje terugvinden, anders wacht haar een iot, vreeseijker dan de dood! Want dat caronje zwarte Mary heeft haar zeker niet zonder reden in het leven gelaten. Zij zal zich op een afschuwelijke wijze willen wreken, maar wij zullen het beletten, al zouden wij er de paarden om moeten doodrijden.

BATCO DE WERELD COUPONS

worden o.a. verpakt bij o.s. sigarettenmerken:

NORTH STATE

CLYSMA No 30

GOLD DOLLAR

MAVRIDES R.

CLIX

PIRATE

ENZ.

HOOFDSTUK VI.

DE ACHTERVOLGING.

Mutt was een volbloed Amerikaan, al woonde hij thans in Canada en hij wist wat zaken doen was en wat snel handelen beteekende, maar hij moest in zijn binnenste erkennen dat zelfs de arme Dave, wiens voeten hij nu had vastgegrepen een treuzelaar en een luilak was, verzeleken bij dien geheimzinnigen Brit met zijn twee titels, nu eens Graaf en dan weer Lord, die niet schreeuwde en niet met de armen zwaaide maar die rustig en toch snel wist te handelen.

En hij scheen zijn beide metgezellen door een enkel woord, door een gebaar, ja, met een enkel blik weten aan te sporen tot eenzelfde activiteit. In een oogwenk had iedereen verricht wat hem was opgedragen.

Brand had de paarden van Almond losgekregen, al was het dan tot een prijs, die Raffles zich zeker in het geheugen zou knooopen, Dave was het huis binnengedragen, en Raffles zelf had hem vlog verbonden en Mutt keek met groote oogen toe. Was die uit de lucht gevallen Engelsman dan ook een geneesheer?

Henderson had zich intusschen bemoeid met een ander en zeer voornaam ding. Hij zadelde de paarden, verzamelde de wapens en ging de munitie halen uit het logement, die gelukkig en waarschijnlijk louter door toeval nog niet gestolen was.

Want aan slapen dacht natuurlijk onder deze omstandigheden niemand meer.

Wilde men de zoo laaghartige weggelokte Elsie redden, dan moest er dadelijk gehandeld worden, dan kon iedere minuut vertraging een onherroepelijk onheil beduiden.

Trouwens — niemand had slaap, en de arme, kleine Mutt zeker wel het minst van allen. Teikens opnieuw werd hij wit tot in de lippen, knarste met de tanden en greep krampachtig naar de groote revolver op zijn rechterheup, die zoo weinig bij zijn kleine gestalte paste.

Intusschen had Dave voor de eerste maal de oogen opgeslagen, iedereen stond met den

rug naar hem toe op dat tijdstip — maar Raffles scheen door een of ander heimzinnig zintuig gewaarschuwd te worden, want hij draaide zich dadelijk om, bukte zich over den zwaargewonde heen en zeide met veel nadruk:

— Je mag geen woord zeggen, Dave. Wij weten allen dat je de ontvoering niet hebt kunnen beletten. Het was een laaghartigen overval. Maar wij vertrekken aanstonds om de bandieten te achtervolgen.

— Paarden? vroeg de gewonde met zwakken stem.

— Maak je niet ongerust — wij hebben versche paarden. En dat geeft ons een groote voorsprong.

De oogen van den gewonde dwaalden door het vertrek en bleven toen op Mutt rusten.

— Ik zou dat maar hier laten, zeide hij zwakjes. Dat loopt maar in den weg, trekt zijn revolver en schiet een van Uw vrienden neer.

— Dave — als mylord de Graaf mij hier achterlaat — dan maak ik jou eerst af en dan schiet ik mezelf een kogel door het hoofd, barstte de kleine man wanhopig uit. U zult zoo wreed toch niet zijn, Graaf. U weet immers, hoe ik mij temoede zou voelen als U — als ik....

— Stil maar Mutt! viel Raffles hem in de rede. Je gaat met ons mede. Daareven zeide ik iets anders — ik heb mij bedacht.

De zaak was dat Raffles tot het inzicht was gekomen dat hij evengoed dien kleinen, onbruikbaren man met een kogel uit zijn revolver kon vellen, dan hem te verbieden de behulpzame hand te leenen bij het opsporen van het meisje, dat hij zoo hartstochtelijk liet had, zelf wel wetende dat die liefde voimaakt hope. oos was, want Elsie voelde voor hem niets anders dan een warme vriendschap, zooals een zuster die voelt voor een broertje, dat nog niet op eigen beenen kan staan.

Het onderzoek van de wonde had hen duidelijk gemaakt, dat het leven van Dave geen

onmiddellijk gevaar liep, tenzij zich complicaties mochten voordoen en als die kwamen, dan zou de arme Mutt er toch onmogelijk iets aan kunnen doen.

Almond zou onmiddellijk een dokter halen, en die zou Dave er wel weer boven op helpen. Hij had een krachtig gestel en de kogel had geen edele deelen geraakt. Met een paar weken rust zou hij er waarschijnlijk af zijn.

Dave wilde nog iets in het midden brengen, met hoog opgetrokken wenkbrauwen en een lachje van beklag om de bleeke lippen, maar Raffles zeide op een toon die geen tegenspraak duldde :

— Still Dave ! Je mag Mutt dit niet ont-nemen. Hij kan ons wel van nut zijn.

— Mijntwegen ! gaf de gewonde toe. Maar belooft me een ding — haal... de kogels... uit zijn... revolver, en geef... hem een hit... geen volslagen... paard.

— Het zal gebeuren zooals je wilt, Dave zeide Raffles glimlachend.

Op dat oogenblik trad Henderson binnen, die op zijn rustigen toon aankondigde, alsof hij in het kleine heerenhuis te Londen kwam zeggen dat de maaltijd gereed was :

— Alles is klaar, mylord. De paarden zijn heel goed. Ze zijn gezadeld, en een ervan heeft de groote tent op den rug. De geweren steken in de holsters en we nemen drie honderd geweerpatronen en vijfhonderd revolverpatronen mee.

— Ik hoop er aan vier genoeg te hebben, bromde Brand bloeddorstig. Want er zal raak worden geschoten, dat belooft ik jullie.

— De hond ? vroeg Raffles.

— Die is buiten vastgebonden. Het beest huilt van woede. Ik had moeite om hem in bedwang te houden.

— Op weg dan, beval Raffles. Vaarwel, Dave, of liever tot weerziens. Als alles naar wenschen gaat, keefen wij binnen weinige dagen hier weer terug. Misschien zal het alleen Mutt zijn, die je zuster terugbrengt. In dat geval neme wij mer afscheid van je. Keert ze evenwel niet terug — aan komt ook geen van ons levend weer in Fort Smith. Maar ik heb goede hoop, dat wij zullen slagen ! Het is bijna volle maan, de hemeel is zeer helder en — wij hebben foundling.

— God zegent u voor wat u nu doet, mompelde Dave, die de oogen weer sloot. Red haar ! Zij is alles wat ik nog op de wereld bezit — behalve die dikke dwerg daarginds — in wiens plaats ik nu zou willen zijn ! Ik bedoel er niets kwaads mee, Mutt ! Ik weet wel dat je het goed meent. Volg de bevelen van mylord Graaf getrouw op, dan heb ik kans dat ook

zij niet in stukjes en beetjes terugkeert ! Ik dank U, hoe de afloop ook zal zijn ! Maar breng haar terug in 's hemelsnaam !

Hij lichtte met groote moeite de hand op, Raffles greep en drukte ze, en toen was het de beurt van Mutt, die vol overtuiging zei :

— Ik breng haar hierbij je terug Dave, levend of dood !

— Wij hopen dat het levend zal zijn, zeide Raffles glimlachend en toen gaf hij allen een wenk en zij traden het huis uit, juist toen de genesheer binnentrad, met zijn valies in de hand.

Er stonden vier zeer goede paarden voor de deur, maar men kon met der besten wil geen van die dieren een hit noemen. Mutt kreeg het kleinste en men moest beginnen met de stijg-beugelriemen in te nemen.

De kolf van het geweer in den holster hinderde hem geducht, maar hij nam zich vast voor tot geen prijs afstand te doen van dat wapen.

Daar zijn paard het minste gewicht te dragen had, werd het dier belast met de tent en de andere onontbeerlijkste voorwerpen, — een eetketel en een zak met verschillende levensmiddelen, een bijl met korte steel en een braadpan. En de rest van de lading bestond uit amunitie — want het werd nu wel een jacht, maar een jacht met een grimmige beteekenis.

De hond werd het laatst van alle losgemaakt, en onmiddellijk begon hij op een gestreken draf in Noordelijken richting te loopen, eerst tot aan de plek, waar de laffe overval had plaats had, en toen, gelijk natuurlijk te verwachten was, de nederzetting uit.

De nacht was zoo helder, de sterren fonkeiden met zulk een pracht aan den diepblauwen hemel dat zij heel gemakkelijk het gebaande pad konden volgen, dat getrouw den oever van de Groote Slavenrivier volgde.

Links van de ruiters verhieven zich de heuvelen, hier en daar steenachtig, op andere plekken begroeid met hoog gras, struikgewas en dennenboomen.

Want het echte loofhout van de gematigde lichtstreken begon reeds te ontbreken.

Nu en dan was een kort bevel van Raffles noodig om Foundling niet al te ver te doen af-dwalen.

Het dier volgde zonder eenigen twijfel een spoor en liet nu en dan een woedend gegrom hooren als van ongeduld.

Raffles had het korte, eenvoudige manteltje meegenomen, maar het was volstrekt niet noodig de hond nogmaals lucht te geven aan dit kleedingstuk van Elsie.

Geen van de mannen sprak een woord.

Er werd niets vernomen dan het doffe stampen van de hoeven op den weeken, met gras begroeiden bodem.

Het water van de hier zeer breede rivier blinkend als een zilveren spiegel onder het maanlicht, kabbelde langs de met riet begroeide oevers, zoo vreedzaam, alsof niet ditzelfde landschap kortgeleden getuige was geweest van een laaghartigen menschenroof.

Voor een hinderlaag behoefde men voorloopig niet te vreezen, want ten eerste waren de heuvels ver en laag, en ten tweede zou de hond zich wel anders gedragen hebben als de bandieten hier in de buurt waren.

De paarden liepen met dien korten galop, die de geliefde gang is van alle koeiendrijverspaarden en die de dieren vreemd genoeg, het minst schijnt te vermoeien.

Maar hoe snel zij ook liepen — Foundling was den kleinen groep ruiters steeds een tiental meters vooruit.

Nu en dan wierp Raffles een blik op Mutt. Het was duidelijk dat de kleine, niet aan zulk vermoeienissen gewende man het uiterste vergde van zijn krachten.

Langzamerhand echter kwamen de heuvels naderbij, het pad begon nu en dan af te wijken van de rivier en ook daar schoven zich, als een decor, lage heuvels tusschen het gebaande pad en den oever.

De hond echter gedroeg zich nog steeds als hij gedaan had — hij liep met de kop zoo dicht mogelijk bij den grond, altijd in een richting noordwaarts.

En voor Raffles was dit ook volmaakt begrijpelijk. Zwarte Mary had een tweeledig doel. Zij wilde haastig het verborgen geld gaan weghalen, uit vrees dat de plek was verraden, en zij wilde zich zoover mogelijk verwijderen van Forth Smith om zich ongestraft te kunnen wreken op Elsie Birkhead, die zij misschien mede aansprakelijk achtte voor den dood van haar minnaar en in wie zij ook nu nog een mededingster scheen te zien.

Zoo hadden zij zeker meer dan een uur voortgegaloppeerd, slechts nu en dan in draf overgaande, toen het oog van Raffles heel in de verte boven op een heuvelkamp zes of zeven ruiters meende te zien.

Het kon dus niet anders of er was daar een plek, waar de weg over een lagen heuvel heenvoerde, anders zouden de bandieten, indien zij het werkelijk geweest waren, zeker niet zoo onvoorzichtig zijn, toe te laten, dat hun ge-

stalten zich zoo duidelijk tegen de lichten avondhemel afteekenden.

Foundling werd hoe langer hoe onrustiger. Hij had de vluchtelingen onmogelijk reeds kunnen zien, maar hij had het stellig al geroken.

Na een kwartier ongeveer zeide Brand, die nog geen enkel woord gesproken had :

— Als die Menardo erbij is, wie weet doet die wel een goed woordje voor het arme meisje. Het komt mij voor dat die man niet hee'emaal verdorven was, afgaande op hetgeen je mij daaromtrent verteld hebt.

— Daar moeten wij niet al te vast op rekenen Brand, zeide Raffles hoofdschuddend. Trouwens — wat zou die enkele man kunnen uitrichten tegen alle anderen ? Zwarte Mary is in staat hem eigenhandig een kogel door het hoofd te schieten, als hij lastig of ongehoorzaam wordt. ! Intusschen — misschien kan hij erin slagen E sie te redden.

Brand liet zijn stem dalen en vroeg met een schuinen blik op Mutt :

— Geloofje dat onze kleine vriend het tot het einde zal kunnen volhouden ?

— Ik weet het niet — maar ik zag nog zelden zooveel koppige vastberadenheid in zulk een klein lichaam. Met welk een liefde moet het hart van dien man vervuld zijn, dat hij dit alles duldt en dragen kan. Ik bewonder hem — en ik heb het grootste medelijden met hem. Maar ik zou hem vermoord hebben, als ik hem had achtergelaten.

Het was inderdaad duidelijk dat Mutt zich slechts met aanwending van al zijn wijskracht in den zadel overeind kon houden. De vermoeienissen van de laatste dagen en het gemis aan slaap deden hun invloed gelden. Maar hij wist niet van wijken, en hij was het zelfs, die telkens opnieuw tot spoed aanmaande.

Nog een half uur, en toen hield Raffles, die vooraan reed met een ruk zijn paard in.

Hij stak de hand op en de anderen hielden terstond stil.

Raffles sprong uit den zadel, riep haastig den hond en legde hem aan zijn sterken, lederen lijn.

Het dier gromde woedend.

— Wat is er ? vroeg Brand, onwillekeurig zacht sprekend.

— Zie daar eens die rots met dien zonderlingen vorm, die omhoog schijnt te wijzen als een uitgestrekte, monsterachtige groote vinger. En — wat verderop — die eigenaardig gevormde rots !

— Een leeuwenkop ! riep Brand opgewonden. Zijn we dan nu al aan de plek ?

— Wij hebben zeer hard gereden ! En ik denk dat wij nu de grootste voorzichtigheid in acht zullen moeten nemen ! Overal verrijzen hier de heuvels, en zoodra wij de schaduw van dit groote rotsblok verlaten, zullen wij maar al te duidelijk zichtbaar zijn, en kunnen de bandieten het vuur op ons openen.

— Waarom heb je den hond aangeliijnd ?

— Omdat Foundling onze aanwezigheid al te spoedig zou kunnen verraden.

De plek waar de achtervolgers zich thans bevonden had een zeer eigenaardig aanzien. Het landschap was stellig van vulcanischen oorsprong, en de zonderlinge, steenige, ovalen vlakke, aan welke rand zij nu stonden, was naar alle waarschijnlijkheid de top van een lage, sedert eeuwen uitgedoofden vulkaan. Op die vlakke zelf groeide zelfs geen grassprietje, geen onkruid.

De rivier reikte tot bijna aan den top van die wonderlijk gevormde hoogvlakte, en juist tegenover de vrij breede kloof, die uitmondde in de vlakke, en aan weiks einde de achtervolgers hadden halt gehouden, dus aan den tegenoverliggenden rand van het ovaal verhief zich die steenen vinger, die naald van basalt.

Zestig meters verder van de rivieroever verwijderd lag een reusachtig rotsblok, wel veertig meters hoog, misschien wel uitgeworpen bij een vreeselijke uitbarsting, duizenden jaren terug, dat inderdaad veel gelijkenis vertoonde met een leeuwenkop.

Er was geen spoor van eenig menschenleven te zien, op die steenige grijze vlakke, omstreeks driehonderd meter lang, misschien tweehonderd meter breed, en die niet glad was, maar hier en daar diepe kuilen vertoonde, of bestrooid was met groote en kleine rotsblokken.

En achter ieder van die rotsblokken kon zich zeer gemakkelijk een groep schutters verborgen houden !

Raffles dacht nog na, over wat hem te doen

stond, toen de hond plotseling als dol begonte blaffen en woedeñd aan de lijn rukte, Hij scheen iets te hooren en staarde naar boven en Raffles volgde zijn blik.

De kloof had aan de eene zijde een glooiende helling, maar aanden anderen kant verrees de granietwand bijna loodrecht.

Die wand was zeker wel twintig meter hoog, en daarboven zag Raffles met zijn scherp oog iets bewegen.

— Terug ! schreeuwde hij huidkeels, en zelf trok hij zijn paard bij den teugel zoo snel hij kon achteruit.

De anderen dreven hun sporen in de flanken van hun paard, al voorvoelend wat er ging gebeuren, want een regen van kleine steentjes en gruis daalde op hen neer.

En toen kwam met een donderend geraas een ontzaggelijk rotsblok, bijna twee meter lang en even breed dat daar boven zeker in evenwicht had gelegen, naar omlaag !

Met een geluid dat mijlenver in het rond klonk bereikte het dreunend den bodem van het smalle ravijn. Een zeer groot stuk spatte er van af, trof het paard van Mutt, wierp het dier om en verbrijzelde het de beenen.

Mutt zelf werd uit het zadel geworpen en dat was zijn behoud. Hij rolde eenige meters voort, stond op en wankelde naar de anderen, die zich in veiligheid hadden gebracht.

— Maak dat arme paard af, Brand ! zeide Raffles tot in zijn ziel bewogen door het jammerlijke, smartelijke gehinnik van het zwaargewonde dier.

Brand bracht zwijgend zijn geweer aan den schouder en vuurde.

Onmiddellijk verstomden de klachten.

De klank van het schot weerkaatste veelvuldig tusschen de granietwanden. Het was het eerste schot dat in die woesternij gelost werd, die nacht, en het zou niet het laatste zijn.

HOOFDSTUK VII.

DE DOOD VAN EEN HELD.

Brand en Henderson kwamen zoo snel zij konden uit den zadel en trachten hun zeer verschrikte paarden tot rust te brengen.

Daarboven was de vijand, dat was duidelijk, die hen zooveel op een vreeselijke wijze had willen doodden. Maar op de plek waar zij nu stonden, liepen zij voorloopig geen gevaar, want de rotswand helde daar zelfs een weinig naar voren, zoodat het zelfs voor den besten schutter onmogelijk was, hen daar met een geweer- of revolvershot te treffen.

Raffles begreep dat de uitgang uit dit smalle ravijn naar de steenige vlakke hem voorloopig althans ontzegd was — evenlang als daarboven de bandieten zich zouden kunnen handhaven op die hooge rots, als het ware een bastillon en vanwaar men de geheele hoogvlakte, aan welker rand zich de steenen vinger verhief, in zijn geheel kon bestrijken.

Zoolang de maan scheen kon niemand een voet op die vlakke zetten, zonder kans te loopen, met kogels te worden doorboerd,

Daareven waren ze op een gelukkige wijze den dans ontsprongen, en dat hadden zij hoofdzakelijk te danken aan het instinct van den hond, die hen nog juist bijtijds had gewaarshuwd.

Mutt stond met ineengeklemden vuisten tegen den rotswand te leunen en mompelde onop-houdelijk, als iemand die geheel verdoemd is.

— We moeten naar boven! Wij moeten zoo spoedig wij maar kunnen naar omhoog!

Raffles begreep dit zelf maar al te goed — maar hoe moest het gedaan worden. Men zou een heel eind terug moeten gaan, tot waar de helling van die rots begon. En dan was het nog de vraag of de bandieten hen op die kale rots niet dadelijk in het oog zouden krijgen.

Brand had een oogenblik nagedacht en zeide nu op zachten toon:

— Ik zou misschien naar de overzijde kunnen sluipen, van waar ik den rotstop zou kunnen bestrijken en hen neerleggen!

— Daarvoor zou het noodig zijn dat je de ovale vlakke overstak, Brand en dat staat gelijk met zelfmoord.

— Of de over zijde van dit ravijn waar wij

nu staan is de helling te laag maar als wij een tien minuten teruggaan, wordt de andere wand van de kloof ook veel hooger, en ik kan daar misschien een goed punt vinden, waar ik mij verdekt kan opstellen!

— Het is althans te probeeren! merkte Raffles op. Wij moeten iets doen, dat is zeker. Wij moeten naar boven! Wij moeten Elsie redden! klonk het weer uit den mond van Mutt.

— Stil maar — wij zullen ons uiterste best doen, Mutt, zeide Raffles zacht, getroffen door die buitensporige smart. Houd den hond stevig vast James, hij mag ons nu nog niet ontsnappen. Neemt allen de paarden aan den toom, en blijft zoo dicht mogelijk aan den voet van den rotsmuur, zoodat hun kogels ons niet kunnen bereiken.

En op die wijze gingen de mannen terug, bijna een kwartier gaans, en daar de bodem van de kloof steeds omhoog liep, moesten zij wel een punt bereiken, waar die bodem eigenlijk op dezelfde hoogte kwam als het begin van de helling, die naar den rotstop voerde, waar de bandieten zich blijkbaar hadden verschanst op hun beurt in juist zulk een veilige stelling, als die Raffles en zijn metgezellen een paar dagen hadden ingenomen.

Hier werden de paarden achtergelaten, die van geen nut zouden kunnen zijn. Brand nam met een handdruk afscheid van Raffles, vulde zijn zakken met patronen, greep zijn geweer, en begon behoedzaam den anderen wand van het ravijn te beklauteren.

Het duurde niet lang of hij was achter de rotsblokken verdwenen.

— Kom vrienden! beval Raffles zacht. En weest voorzichtig en vertoont u niet, want het zal niet lang duren of wij komen onder schot. Zoek dus zooveel mogelijk dekking achter de rotsblokken. Voorwaarts! En niet schieten voordat ik er het bevel toe geef.

In diep gebukte houding gingen de drie mannen voorwaarts. Henderson moest met kracht den hond weerhouden. Nu en dan gromde het dier op een dreigende wijze, en liet daarbij zijn bliksemende tanden zien.

De maan verlichtte bijna daghelder de lang-

zaam stijgende helling, bezaaid met rotsblokken die evenveel borstweringen konden vormen, waarachter zich vijanden bevonden.

Raffles had zijn revolver genomen, want op dit wapen vertrouwde hij het meest.

Langzaam en behoedzaam vorderden zij. Reeds teekenden de rand van de rots zich scherp af tegen de lichte avondhemel en toen klonk het eerste schot, dat een gat door den hoed van Henderson boorde.

De reus vloekte zachtjes voor zich heen en wierp zich plat ter aarde.

Het was duidelijk dat zij gezien waren, want de vijand bevond zich hooger dan zijzelf, en de vrees bestond, dat zij nu onmogelijk verder zouden kunnen, zonder beschoten te worden.

— Wij moeten verder, wij moeten verder! zeide Mutt op zijn eentonige, dwingende wijze.

— Het is onmogelijk om verder te gaan zonder ons noodeloos bloot te stellen.

Raffles had nauwelijks uitgesproken of van uit de verte kraakte een schot, onmiddellijk gevolgd door een luiden gil en Henderson schreeuwde opgewonden:

— Bravo! dat was het geweer van mijnheer Brand! Ik zou zijn klank onder duizenden erkennen. En hij heeft raak geschoten ook.

Er volgde een ware kogelregen, in dolle woede in den blinde afgeschoten en de kogels floten met een dreigend gesis zoodicht over de ter aarde liggende mannen heen, dat opstaan zeker den dood zou hebben beteekend.

— Moeten wij ons hier laten afmaken, mylord? vroeg Henderson verontwaardigd. Is er geen middel om wat dichterbij te komen?

— Misschien is er een, James. Laat mij den hond maar vasthouden. Zie je dat rotsblok vlak naast je? Merk je wel welk een zonderlinge vorm het heeft? Het is geen tachtig centimeter hoog, maar eivormig! In deze streken vindt men menigmaal lavabrokken van dien vorm. Ik zou het aan niemand anders kunnen vragen — maar jou vraag ik het — Zie je een kans dat blok voort te rollen, al was het maar tot aan gindsche, natuurlijke borstwering?

Het blok woog stellig minstens 500 Kilo, maar de reus bedacht zich geen oogenblik, zette er zijn schouders tegen, en het lukte — het gewedige, steenen ei rolde voort! Henderson droeg wel zorg, erachter te blijven, en vlak achter hem, op hun buik meekruipend volgden Raffles en Mutt.

Daar in het andere kamp had men blijkbaar onmiddellijk den toeleg doorzien want er werd een woedend vuur op die rollende borstwering geopend, maar zonder eenig ander resultaat

dan dat er een paar schilvers afvlogen.

Het duurde ongeveer een kwartier en toen waren de drie mannen veilig achter een begin van een soort van steenen kraag, nog geen meter hoog, maar die zich uitstreckte tot bijna aan den top van den rots!

Voortdurend gingen zij verder en hooger, onbekommerd om de schoten, die nu voortdurend kraakten, en toen zag Raffles plotseling zijn eersten man op nog geen dertig meter afstand die bliksemsnel neerdook, op het zelfde oogenblik dat Raffles den trekker overhaalde.

De toestand van de bandieten was nu plotseling tot hun nadeel gewijzigd, want zij bevonden zich tusschen twee vuren. Wanneer zij zich maar een weinig terzijde van het zware bazaltblok vertoonden dat den top kroonde, dan kwamen zij in het gezicht van dien scherp-schutter daar aan die andere kant van den kloof, wiens kogels nooit schenen te missen en schuin voor hem, op schotsafstand, lagen twee vastberaden mannen.

Alles was zoo duidelijk zichtbaar als bij dag, de rotsen teekenden zich scherp als met een mes uit zwart papier gesneden, tegen den hemel aan. Iedere donkere gedaante was duidelijk te zien tegen de grijze achtergrond van de rots, die in het maanlicht bijna wit leek.

Maar plotseling klonk er een luide, schelle stem uit het vijandige kamp, die de drie mannen dadelijk herkende — de stem van Zwarte Mary:

— Als jullie nog een stap nader doen, dan gaat die meid eraan! Gooi jullie wapens over den steenen rand, of we werpen haar in den afgrond!

Naast Raffles klonk een rauwe, hartverscheurende gil. Het was Mutt, die dien kreet van jammer en doodelijken vrees geslaakt had. Hij keek door een nauwen spleet in den steenen rand, en toen Raffles zijn voorbeeld volgde, zag hij iets, dat hem deed huiveren, al was hij een gehard man.

Op den hoogsten top van den rots, maar zoo geplaatst, dat Brand hem onmogelijk kon zien op de plek waar hij zich bevond was een dennenboom geplant, waarvan de wortels als door een wonder vasten voet hadden gekregen in den steenigen bodem, en die een weinig voorover neigde in de richting van de kloof.

Aan een der knoestige, korte en sterke takken was een touw bevestigd, en dat touw was strak gespannen door het gewicht van Elsie, wier polsen bijeen waren gebonden en aan die polsen hing zij, los van de rots, en er toch zoo dicht bij, dat zij nog juist den rand met een van haar voeten kon aanraken.

En tegen dien boom leunde een man met een warrigen baard, en met woeste oogen, zich vasthoudend met de linkerhand en in de rechtervuist hield hij een groot, vlijmscherp mes geklemd, waarvan het lemmet flikkerde in het vreedzame maanlicht.

De bedoeling van dat alles was zeer duidelijk. Wanneer de aanvallers zich niet onvoorwaardelijk overgaven, dan zou dat vreeselijke mes, met een enkele haal het touw doorsnijden. En het ongelukkige meisje zou op den bodem van het ravijn te pletter vallen.

En dicht naast dien boom stond Zwarte Mary, met de revolver in de vuist, gebukt als een panter die tot den sprong bereid is.

Een gedaante lag languit op den rug uitgestrekt, maar wat dichters bij waren nog twee of drie mannen, waarvan voorloopig alleen de groote vilthoeden zichtbaar waren, want zij-zelfen waren achter rotsblokken verborgen. Maar behalve die hoeden zag men ook het glanzen van de loopen hunner buksen!

— Hebben jullie mij verstaan? klonk dezelfde scherpe stem. Geef je over of ik laat het touw doorsnijden. Dat kleine onderkruipsel heeft zeker al iets gezien als hij zoo schreeuwt en hij weet dus wat er aan het handje is. Ik zal tot drie tellen en dan moeten jullie geweren en revolvers aan deze kant van de borstwering liggen.

Wat er nu volgde gebeurde zoo bliksemsnel, dat naderhand, noch Raffles, noch Henderson met juistheid konden zeggen wat er eigenlijk gebeurd was.

Mutt had nogmaals een krijschenden gil geslaakt, met een enkelen haal had hij den riem doorgesneden, waaraan de woedende hond trok, en op het zelfde oogenblik had hij zich opgericht en stormde hij, slechts gehoor gevend aan de onweerstaanbare drang, die hem voortzweepte, voort, kretend slakend zooals hij zé nog nooit had gesaakt — en stormde een wissen dood tegemoet. Onder het loopen schoot hij de laatste kogel uit zijn revolver af op den man met zijn blinkend mes daar bij den boom.

Hij miste den man — maar de kogel raakte het strakgespannen touw, waaraan het meisje hing en met een klein schokje viel haar lichaam wat omlaag, terwijl het touw begon te rafelen.

En toen werd de kleine, dappere man in zijn vaart gestuit door twee kogels die hem beiden troffen. Hij buitelde op een dwaze wijze om, als een konijn dat is aangeschoten en toen bleef hij liggen.

Maar de hond half dol van woede, had zijn vaart niet ingehouden, maar was recht op de

vrouw toegesprongen, die een kreet slaakte en op het dier vuurde.

Zij raakte hem met een schapschot aan den hals, en jankend sprong Foundling hoog van den grond, een kort oogenblik verbijsterd.

— Snij dan toch het touw door, waar wacht je op, krijschte Zwarte Mary, zinnenloos van woede en wraakzucht.

De man hief het mes op.

Maar op het oogenblik dat de scherpe snede het touw zou raken, kraakte er een schot uit het kamp zelf, de man maakte een hulpeloos gebaar, trachtte zich nog staande te houden tegen den boom, knikte als het ware samen, en stortte met een doffe schreeuw naar omlaag!

Het was Menardo die het schot gelost had!

— Ik heb je gezegd, dat ik het niet zou toelaten, jij duivelin en ik houd mijn woord, schreeuwde hij. En steek nu je handen op, vlug een beetje, want mijn revolver kriebelt me in mijn vuist. Raffles en Henderson hadden zich nu ook niet langer bedacht, maar waren over de borstwering gesprongen.

De vrouw en de twee bandieten die nu nog over waren, schenen nu wel in te zien dat verzet nutteloos was.

Zij wierpen hun wapens weg en gingen onverschillig bij elkander staan in een kleinen groep door Henderson en den hond bewaakt.

Raffles trad onmiddellijk op den boom toe, vatte het meisje met een hand om het lichaam, drukte zijn knie tegen den stam, sneed met den rechterhand het touw door, dat op het punt stond, zich te begeven en bracht het half bewusteloze meisje in veiligheid.

Hij sneed onmiddellijk de touwen door, die haar polsen bijna hadden gebroken, wreef de huid stevig om den bloedsomloop te herstellen, totdat hij plotseling werd afgeleid door een zwak gekreun.

Het was Mutt, die de oogen had opgeslagen en die heel zacht zei, als verontschuldigend: Hier ben ik ook nog Elsie. Daar had ik bijna weer een onhandigheid begaan. Maar stel je gerust, het is mijn laatste geweest. Ben je niet boos op me?

— Hij heeft zijn leven voor je gewaagd, Elsie, zeide Raffles zeer ernstig. Hij heeft zijn leven zelfs voor je gegeven, helaas! En ik kan je wel zeggen meisje, dat er niet heel veel mannen op de wereld zijn, die zoo iets tegenwoordig nog voor een vrouw zouden overhebben. Mutt was een held — en hij deed het uit liefde voor jou! Wat niemand onzer waagde, dat heeft hij gedurfd. Je moest hem — als je je sterk ge-

noeg gevoelt, een klein geschenk mee naar de eeuwigheid geven!

Elsie had zich half opgericht en boog zich over den stervende heen. Zij nam zijn hoofd in haar armen, streek de van doodsweet natte haren uit zijn voorhoofd, keek hem in de reeds brekende oogen, bukte zich, en drukte haar lippen op die mond, die zoo vaak in slapeloze nachten haar naam had gepreveld.

Nog even keerde het leven vol en groot terug in de oogen van den kleinen man en toen zeide hij op een toon van de diepste tevredenheid:

— Ik wist niet dat het sterven zoo heerlijk was, Elsie. Vaarwel en vergeet mij niet te spoedig.

En toen sloot de kleine Mutt de oogen, hij zuchtte als van welbehagen, zijn neus werd scherp en spits, zijn lippen werden dun — maar er lag een uitdrukking van einde ooze tevredenheid en van een stil geluk over het witte gezicht,

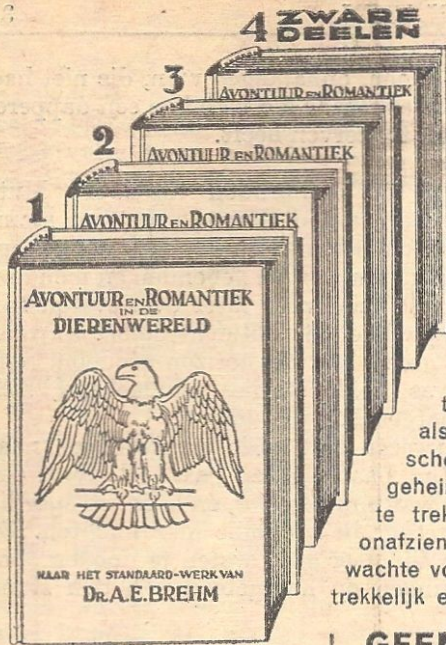
van den kleinen, onhandigen man, die niet had weten te leven, maar die wist hoe een dappere, groote kerel te sterven heeft.

Daaroven op dienzelfden top werd Mutt begraven. Raffles had Menardo met een stommen handdruk bedankt en liet hem zijnsweegs gaan. De anderen werden gebonden en men kon hen reeds een paar uren later overleveren aan een voorbijtrekkende politiepatrouille. En toen die heele groep aan de horizon eindelijk verdwenen was, zeide Raffles glimlachend, zich tot zijn metgezellen wendend:

— Gij tweeën zult Elsie terugbrengen naar Fort Smith. Laat mij een paard, de tent, een geweer en wat munitie hier, en keer zoo spoedig mogelijk terug. Ik zal jullie hier wachten. En ik zal den tijd zeer goed weten te dooden door onderzoeken op het gebied van den stand der zon.

De volgende aflevering bevat:

In de klauwen van het Goud.

Complete
fraai gebonden
standaard-uitgave

4

DEELEN

2160 bladzijden
en ruim
60 kleuren-
drukplaten

200 foto's
250 teekeningen

WAARDEVOL
BEZIT VOOR
OUD EN JONG

Binnen het bereik
van
iedere beurs!

GEEN DROOG WETENSCHAPPELIJK WERK

MAAR uiterst boeiende verhalen van onverschrokken reizigers, die de wildernissen der wereld zijn ingetrokken en daar in de meest onherbergzame oorden hebben verkeerd, temidden van de grootste gevaren, vaak ten prooi aan de hevigste ontberingen De lezers worden als het ware opgenomen in het gezelschap van die moedige vórschers, om met hen de magische natuurpracht en onbeschrijflijke geheimzinnigheid te ondergaan van de dichte oerwouden, om mee te trekken naar onbetreden bergtoppen en spelonken, te doorkruisen onafzienbare steppen en woestijnen En deze verhalen, vol onverwachte voorvallen, boeiend als welke roman ook, zijn zoo bijzonder aantrekkelijk en hoogst interessant, omdat zij

GEEN FANTASIE, MAAR WERKELIJKHEID

zijn, want zij zijn ontleend aan het beroemde werk van den grooten dierkundige

Dr. A. E. BREHM

aangevuld met spannend beschreven jachtavonturen van latere wildernisreizigers. Zelden is een uitgave met zoo algemeene waardeering door pers en publiek ontvangen. Wij geven hier eenige aanhalingen uit de vele persbeoordeelingen :

Dit prachtwerk verrast telkens weer door de boeiende wijze van vertellen en de mooie illustraties Rijk vertelmateriaal voor de scholen Gezellige boeken Reeds bij het lezen der eerste regels wordt de lezer geboeid en dat blijft zoo!

Bekende paedagogen als Fr. M. Ludwinus (Voorzitter R. K. Keurraad) en Stamperius bevelen de uitgave ook aan als uitnemende lectuur voor de jeugd. „Deze verhalen hebben de dubbele verdienste, dat zij niet alleen boeien, maar ook de belangstelling wekken voor het leven der natuur en voor al het merkwaardige en schoone, dat daarin op te merken en te genieten valt.”

Om een ieder in de gelegenheid te stellen zich deze standaard-uitgave aan te schaffen, hebben wij zeer gemakkelijke betalingsvoorwaarden gesteld. Franco toezending van de vier deelen geschiedt na ontvangst van onderstaanden bon.

BON

Aan den ROMANBOEKHANDEL, Leidschegracht 72, AMSTERDAM C.
Ondergeteekende wensch franco-huis te ontvangen de vier in prachtband gebonden deelen van Uw uitgave :

AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD

{ tegen betaling à contant van fl. 12.—
tegen 5 maandelijksche betalingen van fl. 2.50
* tegen 13 maandelijksche betalingen van fl. 1.—
Het bedrag van fl. 12.—/de eerste maand. termijn van fl.
is heden gestort op Uw postrek. No. 60092/per postwissel verzonden.

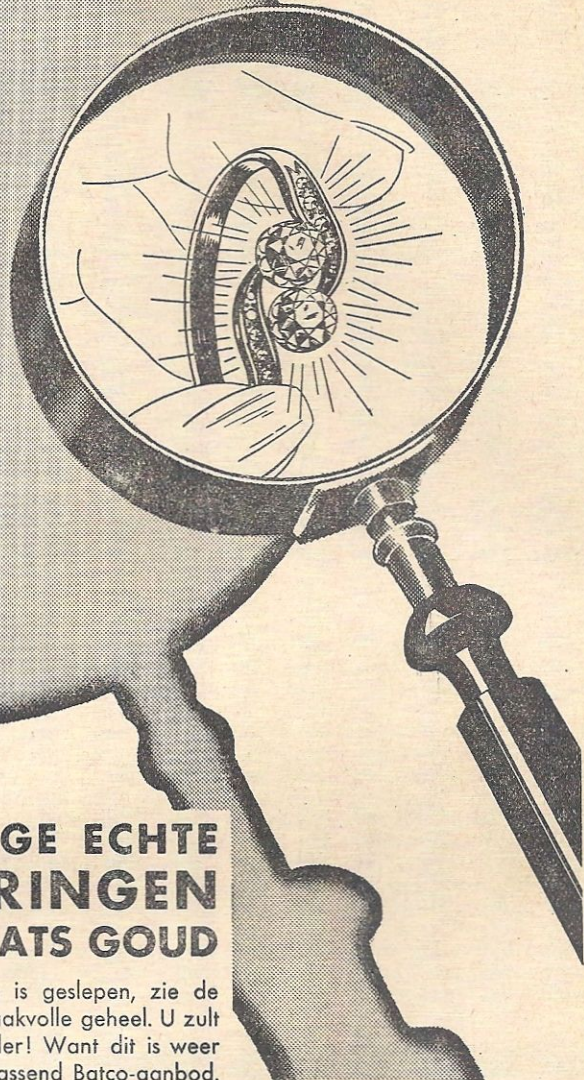
NAAM _____

ADRES _____

*) Doorhalen wat niet verlangd wordt.

L.L.

*Dames,
neem ze
onder de
loupe!*

**DIE PRACHTIGE ECHE
DIAMANTRINGEN
VAN 14 KARAATS GOUD**

Zie, hoe zuiver elk facetje is geslepen, zie de prachtige zetting en het smaakvolle geheel. U zult versteld staan en geen wonder! Want dit is weer zoo'n verbazend, zoo'n verrassend Batco-aanbod. Wij stellen schitterende 14 karaats gouden ringen met echte diamanten, stuk voor stuk gegarandeerd door welbekende Nederlandsche juweliers

**GRATIS VERKRIJGBAAR
VANAF 475 BATCO-PUNTEN**

Vul nevenstaande coupon in en U ontvangt de prachtige Batco-ringen catalogus benevens 5 Batco-punten omgaand toegezonden. Batco-de Wereld-Coupons worden bij de volgende kwaliteitsmerken verpakt:

CLYSMA No. 30	NORTH STATE
MAVRIDES ROYAL	GOLD DOLLAR
CLIX	PIRATE
BRISTOL	FLAG (10 STUKS)

Als U onderstaande coupon even invult en inzendt aan Batco, Schiekade 12-14, Rotterdam, ontvangt U een fraaien ringencatalogus met alle bijzonderheden en tevens 5 vrije Batco punten.

5 BON
GRATIS PUNTEN

Gelieve mij gratis en franco Uw ringencatalogus te zenden met 5 vrije Batco punten.

Naam

Adres

Stad

L 53

Te posten in open enveloppe, porto 1½ cent. Van éénzelfde adres wordt slechts één dezer bons geaccepteerd.

BATCO DE WERELD COUPONS